

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (sestā palāta paplašinātā sastāvā)

2014. gada 16. oktobrī*

Kopējā ārpolitika un drošības politika — Ierobežojoši pasākumi, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām — Līdzekļu iesaldēšana — Regulas (EK) Nr. 2580/2001 piemērojama bruņota konflikta situācijām — Iespēja trešās valsts iestādei tikt kvalificētai par kompetentu iestādi Kopējās nostājas 2001/931/KĀDP izpratnē — Lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu faktiskais pamats — Atsauce uz terora aktiem — Nepieciešamība pēc kompetentas iestādes lēmuma Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē

Apvienotās lietas T-208/11 un T-508/11

Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE), Herninga [*Herning*] (Dānija), ko pārstāv *V. Koppe*, *A. M. van Eik* un *T. Buruma*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *G. Étienne* un *E. Finnegan*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Nīderlandes Karaliste, ko sākotnēji lietā T-208/11 pārstāvēja *M. Bulterman*, *N. Noort* un *C. Schillemans*, vēlāk, kā arī lietā T-508/11 – *C. Wissels*, *M. Bulterman* un *J. Langer*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietās T-208/11 un T-508/11,

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja *S. Behzadi-Spencer*, *H. Walker* un *S. Brighouse*, vēlāk – *S. Behzadi-Spencer*, *H. Walker* un *E. Jenkinson*, pārstāves, kurām palīdz *M. Gray*, *barrister*,

persona, kas iestājusies lietā T-208/11,

un

Eiropas Komisija, ko sākotnēji pārstāvēja *F. Castillo de la Torre* un *S. Boelaert*, vēlāk – *F. Castillo de la Torre* un *É. Cujo*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietās T-208/11 un T-508/11,

* Tiesvedības valoda – angļu.

par sākotnēji lietā T-208/11 prasību atcelt Padomes 2011. gada 31. janvāra Īstenošanas regulu (ES) Nr. 83/2011, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar kuru atceļ Īstenošanas regulu (ES) Nr. 610/2010 (OV L 28, 14. lpp.), un lietā T-508/11 prasību atcelt Padomes 2011. gada 18. jūlija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 687/2011, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar kuru atceļ Īstenošanas regulas (ES) Nr. 610/2010 un (ES) Nr. 83/2011 (OV L 188, 2. lpp.), ciktāl šie tiesību akti attiecas uz prasītāju.

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: tiesneši F. Deuss [*F. Dehousse*] (referents), kas veic priekšsēdētāja pienākumus, I. Višņevska-Bjalecka [*I. Wiszniewska-Bialecka*], E. Butidžidžs [*E. Buttigieg*], E. M. Kolins [*A. M. Collins*] un I. Uljoa Rubio [*I. Ulloa Rubio*],

sekretāre S. Spiropula [*S. Spyropoulos*], administratore,

pēc 2014. gada 26. februāra tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Lietas rašanās fakti un tiesvedība

- 1 2001. gada 27. decembrī Eiropas Savienības Padome pieņēma Kopējo nostāju 2001/931/KĀDP par konkrētu pasākumu īstenošanu cīņā pret terorismu (OV L 344, 93. lpp.), Regulu (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām (OV L 344, 70. lpp.), kā arī Lēmumu 2001/927/EK, ar ko izveidots Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā paredzētais saraksts (OV L 344, 83. lpp.).
- 2 2006. gada 29. maijā Padome pieņēma Lēmumu 2006/379/EK, ar ko īsteno 2. panta 3. punktu Regulā [..] Nr. 2580/2001 un atceļ Lēmumu 2005/930/EK (OV L 144, 21. lpp.). Ar šo lēmumu Padome iekļāva prasītāju, *Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE)*, Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā paredzētajā līdzekļu iesaldēšanas sarakstā (turpmāk tekstā – “līdzekļu iesaldēšanas saraksts”). Pēc tam prasītāja joprojām ir palikusi iekļauta šajā sarakstā.
- 3 2011. gada 31. janvārī Padome pieņēma Īstenošanas regulu (ES) Nr. 83/2011, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā [..] Nr. 2580/2001 un atceļ Īstenošanas regulu (ES) Nr. 610/2010 (OV L 28, 14. lpp.). Prasītāja tika atstāta Īstenošanas regulai Nr. 83/2011 pievienotajā sarakstā.
- 4 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2011. gada 11. aprīlī, prasītāja cēla prasību, kas tika reģistrēta ar numuru T-208/11 un ar kuru tiek prasīts atcelt Īstenošanas regulu Nr. 83/2011, ciktāl šis tiesību akts attiecas uz prasītāju.
- 5 Ar 2011. gada 30. maija vēstuli Padome nosūtīja prasītājai motīvus tās plānotajai atstāšanai līdzekļu iesaldēšanas sarakstā nākamajā tā pārskatīšanas reizē.

- 6 Nīderlandes Karaliste, Eiropas Komisija un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti attiecīgi 2011. gada 28. jūlijā un 2. un 3. augustā, lūdza tām atļaut iestāties lietā T-208/11 Padomes prasījumu atbalstam. Ar 2011. gada 16. septembra rīkojumu Vispārējās tiesas otrās palātas priekšsēdētājs pēc lietas dalībnieku uzklaušanās šos lūgumus apmierināja.
- 7 2011. gada 18. jūlijā Padome pieņēma Īstenošanas regulu (ES) Nr. 687/2011, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un atceļ Īstenošanas regulas (ES) Nr. 610/2010 un (ES) Nr. 83/2011 (OV L 188, 2. lpp.). Prasītāja tika atstāta Īstenošanas regulai Nr. 687/2011 pievienotajā sarakstā.
- 8 Ar 2011. gada 19. jūlija vēstuli Padome nosūtīja prasītājam motīvus tās plānotajai atstāšanai šajā sarakstā.
- 9 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2011. gada 28. septembrī un labots 2011. gada 19. oktobrī, prasītāja cēla prasību, kas tika reģistrēta ar numuru T-508/11 un ar kuru tiek prasīts atcelt Īstenošanas regulu Nr. 687/2011, ciktāl šis tiesību akts attiecas uz prasītāju.
- 10 Nīderlandes Karaliste un Komisija ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti attiecīgi 2012. gada 9. un 17. janvārī, lūdza tām atļaut iestāties lietā T-508/11 Padomes prasījumu atbalstam. Ar 2012. gada 9. marta rīkojumiem Vispārējās tiesas otrās palātas priekšsēdētājs pēc lietas dalībnieku uzklaušanās šos lūgumus apmierināja.
- 11 Ar 2011. gada 18. novembra vēstuli Padome nosūtīja prasītājam motīvus tās plānotajai atstāšanai līdzekļu iesaldēšanas sarakstā nākamajā tā pārskatīšanas reizē.
- 12 2011. gada 22. decembrī Padome pieņēma Īstenošanas regulu (ES) Nr. 1375/2011, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un atceļ Īstenošanas regulu Nr. 687/2011 (OV L 343, 10. lpp.). Prasītāja tika atstāta Īstenošanas regulai Nr. 1375/2011 pievienotajā sarakstā.
- 13 Ar 2012. gada 3. janvāra vēstuli Padome nosūtīja prasītājam motīvus tās atstāšanai šajā sarakstā.
- 14 Ar vēstuli, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegta 2012. gada 27. februārī, prasītāja lūdza apvienot lietas T-208/11 un T-508/11 un šajās prasībās izvirzītos prasījumus pielāgot attiecībā uz Īstenošanas regulu Nr. 1375/2011 un iesniedza pierādījumu piedāvājumus.
- 15 Ar 2012. gada 24. un 25. maija dokumentiem Komisija, Padome un Nīderlandes Karaliste iesniedza savus apsvērumus par pieteikumu par prasījumu pielāgošanu un pierādījumu piedāvājumiem.
- 16 Ar 2012. gada 15. jūnija rīkojumu Vispārējās tiesas otrās palātas priekšsēdētājs pēc lietas dalībnieku uzklaušanās apvienoja lietas T-208/11 un T-508/11.
- 17 2012. gada 25. jūnijā Padome pieņēma Īstenošanas regulu (ES) Nr. 542/2012, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un atceļ Īstenošanas regulu Nr. 1375/2011 (OV L 165, 12. lpp.). Prasītāja tika atstāta Īstenošanas regulai Nr. 542/2012 pievienotajā sarakstā.
- 18 Ar 2012. gada 26. jūnija vēstuli Padome nosūtīja prasītājam motīvus tās atstāšanai šajā sarakstā.
- 19 Ar vēstuli, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegta 2012. gada 19. jūlijā, prasītāja lūdza šajās prasībās formulētos prasījumus pielāgot attiecībā uz Īstenošanas regulu Nr. 542/2012.
- 20 Kad 2012. gada 27. februāra un 19. jūlija vēstules tika pievienotas lietas materiāliem kā pieteikumi par prasījumu pielāgošanu, prasītāja pēc Vispārējās tiesas uzaicinājuma 2012. gada 2. augustā iesniedza procesuālu rakstu par šajās prasībās izteikto prasījumu pielāgošanu attiecībā uz Īstenošanas regulu Nr. 1375/2011 un Īstenošanas regulu Nr. 542/2012.

- 21 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2012. gada 5. un 6. septembrī, Apvienotā Karaliste, Komisija un Padome iesniedza savus apsvērumus par procesuālo rakstu par prasījumu pielāgošanu.
- 22 2012. gada 10. decembrī Padome pieņēma Īstenošanas regulu (ES) Nr. 1169/2012, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un atceļ Īstenošanas regulu Nr. 542/2012 (OV L 337, 2. lpp.). Prasītāja tika atstāta Īstenošanas regulai Nr. 1169/2012 pievienotajā sarakstā.
- 23 2013. gada 7. februārī prasītāja iesniedza procesuālu rakstu par šajās prasībās izteikto prasījumu pielāgošanu attiecībā uz Īstenošanas regulu Nr. 1169/2012.
- 24 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2013. gada 21. februārī un 12. un 13. martā, Komisija, Padome un Apvienotā Karaliste iesniedza savus apsvērumus attiecībā uz procesuālo rakstu par prasījumu pielāgošanu.
- 25 2013. gada 25. jūlijā Padome pieņēma Īstenošanas regulu (ES) Nr. 714/2013, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un atceļ Īstenošanas regulu Nr. 1169/2012 (OV L 201, 10. lpp.). Prasītāja tika atstāta Īstenošanas regulai Nr. 714/2013 pievienotajā sarakstā.
- 26 2013. gada 22. augustā prasītāja iesniedza procesuālo rakstu par šajās prasībās izteikto prasījumu pielāgošanu attiecībā uz Īstenošanas regulu Nr. 714/2013.
- 27 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2013. gada 9., 17. un 25. septembrī, Komisija, Nīderlandes Karaliste, Apvienotā Karaliste un Padome iesniedza savus apsvērumus attiecībā uz šo procesuālo rakstu par prasījumu pielāgošanu.
- 28 Tā kā Vispārējās tiesas palātu sastāvs tika mainīts, tiesnesis referents tagad darbojas sestajā palātā, kurai attiecīgi tika nodotas šīs lietas.
- 29 Ar 2013. gada 13. novembra lēmumu Vispārējā tiesa nodeva šīs lietas sestajai palātai paplašinātā sastāvā.
- 30 Ar 2014. gada 15. janvāra vēstuli Vispārējā tiesa aicināja lietas dalībniekus atbildēt uz dažiem jautājumiem. Lietas dalībnieki šo lūgumu izpildīja ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2014. gada 6. februārī.
- 31 2014. gada 10. februārī Padome pieņēma Īstenošanas regulu (ES) Nr. 125/2014, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un atceļ Īstenošanas regulu Nr. 714/2013 (OV L 40, 9. lpp.). Prasītāja tika atstāta Īstenošanas regulai Nr. 125/2014 pievienotajā sarakstā.
- 32 2014. gada 18. februārī prasītāja iesniedza procesuālu rakstu par šajās prasībās izteikto prasījumu pielāgošanu attiecībā uz Īstenošanas regulu Nr. 125/2014.
- 33 2014. gada 25. februārī, tā kā viens no palātas locekļiem nevarēja piedalīties, Vispārējās tiesas priekšsēdētājs saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 32. panta 3. punktu norīkoja citu tiesnesi, lai palātu papildinātu.
- 34 2014. gada 26. februāra tiesas sēdē Nīderlandes Karaliste, Apvienotā Karaliste, Padome un Komisija norādīja, ka tās neplāno paust iebildumus pret 2014. gada 18. februārī lūgto prasījumu pielāgošanu.
- 35 2014. gada 22. jūlijā Padome pieņēma Īstenošanas regulu (ES) Nr. 790/2014, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un atceļ Īstenošanas regulu Nr. 125/2014 (OV L 217, 1. lpp.). Prasītāja tika atstāta Īstenošanas regulai Nr. 790/2014 pievienotajā sarakstā, pamatojoties uz grozītiem motīviem.

- 36 2014. gada 20. augustā prasītāja iesniedza procesuālu rakstu par šajās prasībās izteikto prasījumu pielāgošanu attiecībā uz Īstenošanas regulu Nr. 790/2014.
- 37 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2014. gada 23. un 25. septembrī, Padome un Nīderlandes Karaliste iesniedza savus apsvērumus attiecībā uz šo procesuālo rakstu par prasījumu pielāgošanu.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 38 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atcelt Īstenošanas regulu Nr. 83/2011, Īstenošanas regulu Nr. 687/2011, Īstenošanas regulu Nr. 1375/2011, Īstenošanas regulu Nr. 542/2012, Īstenošanas regulu Nr. 1169/2012, Īstenošanas regulu Nr. 714/2013, Īstenošanas regulu Nr. 125/2014 un Īstenošanas regulu Nr. 790/2014 (turpmāk tekstā – “apstrīdētās regulas”), ciktāl tās attiecas uz prasītāju;
 - piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 39 Padomes, kuru lietā T-208/11 atbalsta Nīderlandes Karaliste, Apvienotā Karaliste un Komisija, bet lietā T-508/11 – Nīderlandes Karaliste un Komisija, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- noraidīt prasības kā nepamatotas;
 - piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

- 40 Prasītāja izvirza būtībā septiņus pamatus, sešus lietās T-208/11 un T-508/11 un vienu lietā T-508/11.
- 41 Seši abām lietām kopīgie pamati attiecas uz, pirmkārt, Regulas Nr. 2580/2001 nepiemērojamību konfliktam starp prasītāju un Šrilankas valdību, otrkārt, kļūdainu prasītājas kvalifikāciju par teroristisku organizāciju Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 3. punkta izpratnē, treškārt, to, ka nav kompetentas iestādes pieņemta lēmuma, ceturtkārt, to, ka nav tikusi veikta Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punktā prasītā pārskatīšana, piektkārt, to, ka nav ticis ievērots pienākums norādīt pamatojumu, un, sestkārt, to, ka ir tikušas pārkāptas prasītājas tiesības uz aizstāvību un tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā. Septītais pamats, kurš ir izvirzīts tikai prasībā lietā T-508/11, attiecas uz samērīguma un subsidiaritātes principu pārkāpumiem.

Par pirmo pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 2580/2001 nepiemērojamību konfliktam starp prasītāju un Šrilankas valdību

Lietas dalībnieku argumenti

- 42 Prasītāja apgalvo, ka Regula Nr. 2580/2001 nav piemērojama bruņotu konfliktu situācijām, jo uz bruņotiem konfliktiem – un līdz ar to uz šajos konfliktos veiktām darbībām –, pēc tās domām, var attiekties tikai starptautiskās humanitārās tiesības.
- 43 Proti, kā parādot faktu hronoloģija, prasītāja ir bijusi dalībiece pret Šrilankas valdības bruņotajiem spēkiem vērsta bruņotā konfliktā, kura mērķis bija tamilu tautas pašnoteikšanās un tās “atbrīvošana no apspiešanas”, ko īstenoja šī valdība. Ņemot vērā prasītājas bruņoto spēku organizāciju un darbības veidu, šo spēku dalībnieki esot atbilduši visām starptautisko tiesību prasībām, lai tiem tiktu piešķirts

kaujinieku statuss. Šis statuss tiem esot sniedzis imunitāti pret likumīgu karadarbību, ņemot vērā bruņotu konfliktu tiesības, un attiecībā uz nelikumīgām darbībām padarot iespējamu to tiesāšanu tikai saskaņā ar šīm tiesībām, un vispār neesot pieļaujama tiesiskā regulējuma cīņas pret terorismu jomā piemērošana. Tā kā likumīga karadarbība valsts tiesībās nevar tikt kvalificēta kā prettiesiska, tās īstenošana nepieļaujot, ka tiek piemērota Kopējā nostāja 2001/931, kuras 1. panta 3. punktā esot izslēgta piemērošana darbībām, kuras valsts tiesībās netiek uzskatītas par pārkāpumiem.

- 44 Prasītājas iekļaušana līdzekļu iesaldēšanas sarakstā līdz ar to esot trešās personas iejaukšanās bruņotā konfliktā, kas ir pretrunā starptautiskajās humanitārajās tiesībās paredzētajam neiejaukšanās principam.
- 45 Savās replikās prasītāja uzstāj, ka bruņots konflikts ir skaidri jānošķir no terorisma. Pirmais jautājums esot nevis par to, vai notikumam piemīt terora aktam raksturīgās pazīmes, bet par to, vai norit bruņots konflikts, kura gadījumā esot piemērojamas vienīgi humanitārās tiesības. Humanitārajās tiesībās neesot aizliegti bruņoti konflikti, un nonāvēšana, kas ir notikusi kara kontekstā un nepārkāpjot bruņotu konfliktu tiesības, esot atvainojama. Tādējādi, ja pašnāvnieka uzbrukums ienaidnieka ģenerālštābam tiktu kvalificēts par teroristisku, kā šajā lietā esot darījusi Padome, tiktu kriminalizēta karadarbība, kura tomēr no starptautisko humanitāro tiesību viedokļa esot pieņemama.
- 46 Prasītāja savu argumentu pamatošanai turklāt atsaucas uz *Rechtbank's-Gravenhague* (Hāgas Pirmās instances tiesa, Nīderlande) 2011. gada 21. oktobra spriedumu, kā arī *Tribunale di Napoli* (Neapoles tiesa, Itālija) 2011. gada 23. jūnija spriedumu, kuros esot ticis konstatēts, ka tā ir iekšēja bruņota konflikta dalībniece starptautisko tiesību izpratnē, un esot atteikts tās gadījumā atzīt kvalifikāciju par teroristi.
- 47 Padome, kuru atbalsta personas, kas iestājušās lietā, apstrīd prasītājas argumentus. Tā atgādina, ka starptautiskajās tiesībās bruņota konflikta kvalifikācija netraucē terora aktu izdarīšanas gadījumā piemērot starptautiskās tiesību normas cīņas pret terorisma – cīņas, kurā Eiropas Savienība aktīvi piedaloties, atbalstīdama Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padomes (turpmāk tekstā – “Drošības padome”) noteiktos pasākumus, – jomā. Starptautiskajās humanitārajās tiesībās neesot liegta īpašo konvenciju attiecībā uz cīņu pret terorismu piemērošana. Terora akta definīcija Kopējā nostājā 2001/931 paliekot spēkā neatkarīgi no tā, kādos apstākļos terora akti ir tikuši veikti. Padome apstrīd, ka prasītājas veiktā situācijas Šrilankā kvalifikācija varētu to atbrīvot no starptautisko tiesību aktu attiecībā uz cīņu pret terorismu piemērošanas.
- 48 Savās atbildēs uz replikām Padome saglabā savu nostāju. Attiecībā uz *Rechtbank's-Gravenhague* spriedumu tā norāda, ka par šo spriedumu ir iesniegta apelācijas sūdzība un ka Vispārējā tiesa nevarot atzīt, ka tam ir tādas sekas starptautisko humanitāro tiesību un Eiropas Savienības tiesību interpretācijas jomā, kā apgalvo prasītāja.
- 49 Komisija uzskata, ka prasītāja kļūdās attiecībā uz bruņoto konfliktu un terora aktu šķietamo nesavienojamību. Nepastāvot kaujinieku imunitātes pret bruņotu konfliktu laikā veiktiem terora aktiem princips. Prasītāja nesniedzot pamatojumu savam apgalvojumam, saskaņā ar kuru darbības, kuras tai tiek pārņemtas apstrīdēto regulu paskaidrojuma rakstos, esot likumīga karadarbība. Tā kļūdoties, apgalvojot, ka par bruņota konflikta laikā veiktiem terora aktiem varot tiesāt tikai saskaņā ar humanitārajām tiesībām. Savienības iestādēm esot plaša rīcības brīvība Savienības ārējo attiecību pārvaldības jomā un attiecībā uz to, kādi apstākļi ir ņemami vērā, nosakot līdzekļu iesaldēšanas pasākumu. Savienība iekļaujot teroristiskas organizācijas sarakstos, lai tām atņemtu to finansējuma avotus, turklāt neatkarīgi no to iespējamā bruņota konflikta dalībnieču statusa. Šis solis atbilstot Savienības viedoklim, – kuram turklāt esot plaša piekrišana pārējā pasaules daļā, – saskaņā ar kuru visi terora akti ir nosodāmi un tiem ir jātiek izskausti neatkarīgi no tā, vai tie ir veikti miera vai bruņota konflikta laikā.

- 50 Līdz ar to neesot lielas jēgas noteikt konflikta starp prasītāju un Šrilankas valdību precīzo raksturu – vai tas ir vai nav bruņots, vai tas ir iekšējs vai ārējs, saistīts ar atbrīvošanās karu vai nē.
- 51 Attiecībā uz šķietamo neiejaukšanās principa neievērošanu Komisija norāda, ka šis princips ir noteikts par labu valstīm un uz to tādējādi var atsaukties tikai tās, nevis “nemiernieku grupas”. Apsvērums, saskaņā ar kuru tikai prasītāja, nevis arī Šrilankas valdība esot iekļauta līdzekļu iesaldēšanas sarakstā, esot lietderīguma arguments, ko Vispārējā tiesa nevarot ņemt vērā. Atsauce uz 1977. gada 8. jūnija Papildprotokola 1949. gada 12. augusta Ženēvas konvencijai par nestarptautisku bruņotu konfliktu upuru aizsardzību (II papildprotokols) 6. panta 5. punktu neesot atbilstoša.
- 52 Komisija, kā arī citas personas, kas iestājušās lietās, apstrīd prasītājas izdarīto atsauču uz *Rechtbank's-Gravenhague* un *Tribunale di Napoli* spriedumiem atbilstību un pamatotību.
- 53 Esot skaidrs, ka jautājums, vai konkrētam uzbrukumam ir teroristisks raksturs, neesot atkarīgs no politiskajām interesēm, kuru vārdā šis uzbrukums ir veikts, bet no izmantotajiem līdzekļiem un metodēm. Bruņotu konfliktu tiesībās neesot paredzēts izņēmums terora aktu aizliegumam, un neviena humanitāro tiesību norma neaizliedzot noteikt tādus pasākumus kā līdzekļu iesaldēšana, kuru mērķis ir pārtraukt terorisma finansēšanu vai tā īstenošanu.

Vispārējās tiesas vērtējums

- 54 Ar šo pamatu prasītāja būtībā apgalvo, ka bruņota konflikta humanitāro tiesību izpratnē gadījumā, kāds, pēc tās domām, ir šajā lietā, attiecībā uz iespējami nelikumīgām darbībām, kuras ir veiktas šī konflikta laikā, ir jāpiemēro tikai minētās tiesības un nav pieļaujama to tiesību piemērošana, ar kurām tiek organizēta terorisma novēršana un apkarošana. Prasītāja esot atbrīvošanās kustība, kura esot piedalījies bruņotā konfliktā pret “apspiedēju valdību”. Tās iekļaušana līdzekļu iesaldēšanas sarakstā esot starptautiskajās humanitārajās tiesībās paredzētā neiejaukšanās principa neievērošana, un neesot bijis taisnīgi, ka Padome tai esot piemērojusi Savienības tiesību normas terorisma jomā.
- 55 Prasītāja savu argumentu pamatošanai min dažādas atsauces uz starptautisko tiesību un Savienības tiesību aktiem.
- 56 Tomēr pretēji tam, ko uzsver prasītāja, starptautisko humanitāro tiesību piemērojamība bruņota konflikta situācijai un tajā veiktajiem nodarījumiem nenozīmē, ka šiem nodarījumiem nevar tikt piemērots tiesiskais regulējums terorisma jomā. Tas attiecas gan uz šajā lietā piemērotajām Savienības tiesību normām, konkrēti, Kopējo nostāju 2001/931 un Regulu Nr. 2580/2001, gan uz starptautisko tiesību normām, uz kurām atsaucas prasītāja.
- 57 Runājot, pirmkārt, par Savienības tiesībām, faktiski ir jānorāda, ka bruņota konflikta starptautisko humanitāro tiesību izpratnē esamība nepadara neiespējamu Savienības tiesību normu attiecībā uz terorismu piemērošanu iespējamiem šī konflikta laikā veiktiem terora aktiem.
- 58 Proti, pirmkārt, Kopējā nostājā 2001/931 nav veikta nekāda nošķiršana attiecībā uz tās piemērošanas jomu atkarībā no tā, vai attiecīgā darbība ir vai nav veikta bruņota konflikta starptautisko humanitāro tiesību izpratnē laikā. Otrkārt un kā pamatoti norāda Padome, Savienības un tās dalībvalstu mērķi ir cīnīties pret terorismu neatkarīgi no formas, kādā tas var izpausties, atbilstoši spēkā esošo starptautisko tiesību mērķiem.
- 59 Tieši lai īstenotu Drošības padomes 2001. gada 28. septembra Rezolūciju 1373 (2001), ar kuru “tiek atkārtoti apstiprināta vajadzība, izmantojot visus Apvienoto Nāciju Organizācijas Hartā paredzētos līdzekļus, cīnīties pret terora aktu radītajiem draudiem starptautiskajam mieram un drošībai” un “no dalībvalstīm tiek pieprasīts pilnveidot starptautisko sadarbību, īstenojot papildu pasākumus, lai to teritorijā, izmantojot visus likumīgos līdzekļus, novērstu un apkarotu jebkādu terora aktu sagatavošanu

un finansēšanu”, Padome pieņēma Kopējo nostāju 2001/931 (skat. šīs kopējas nostājas preambulas 5.–7. apsvērumu) un pēc tam saskaņā ar šo kopējo nostāju – Regulu Nr. 2580/2001 (skat. šīs regulas preambulas 3., 5. un 6. apsvērumu).

- 60 Otrkārt, runājot par starptautiskajām tiesībām, uz kurām atsaucas prasītāja, ir jāmin, ka papildus tam, ka bruņots konflikts, nenoliedzami, var izraisīt darbības, kuras pēc to rakstura atbilst terora aktiem, starptautiskajās humanitārajās tiesībās šādas darbības tiek tieši kvalificētas kā šīm tiesībām pretrunā esoši “terora akti”.
- 61 1949. gada 12. augusta Ženēvas konvencijas par civiliedzīvotāju aizsardzību kara laikā 33. pantā ir konkrēti noteikts, ka visi terorisma pasākumi ir aizliegti. Līdzīgi arī 1977. gada 8. jūnija I un II papildprotokolā 1949. gada 12. augusta Ženēvas konvencijām par starptautisku un nestarptautisku bruņotu konfliktu upuru aizsardzību, kuru mērķis ir nodrošināt šiem upuriem labāku aizsardzību, ir noteikts, ka ir aizliegti terora akti jebkurā laikā un jebkurā vietā (II papildprotokola 4. panta 2. punkts) un ka ir aizliegti vardarbības akti vai draudi, kuru galvenais mērķis ir radīt bailes iedzīvotāju vidū (I papildprotokola 51. panta 2. punkts un II papildprotokola 13. panta 2. punkts).
- 62 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka bruņotu konfliktu dalībnieku veikti terora akti starptautiskajās humanitārajās tiesībās ir konkrēti paredzēti un kā tādi nosodīti.
- 63 Turklāt ir jāpiebilst, ka bruņota konflikta starptautisko humanitāro tiesību izpratnē pastāvēšana šāda konflikta laikā veikta terora akta gadījumā acīmredzami nepadara neiespējamu starptautisko tiesību normu, kuras attiecas īpaši uz terorismu, piemērošanu papildus minēto humanitāro tiesību normām kara tiesību pārkāpumiem.
- 64 Tā, piemēram, 1999. gada 9. decembrī Ņujorkā parakstītajā Konvencijā par cīņu pret terorisma finansēšanu (turpmāk tekstā – “Ņujorkas 1999. gada konvencija”) ir paredzēta tieši terora aktu veikšana bruņota konflikta starptautisko tiesību izpratnē laikā. Tās 2. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir paredzēta kriminālatbildība par “jebkādu [...] darbību ar nodomu izraisīt nāvi vai nodarīt smagus miesas bojājumus kādai civilpersonai vai kādai citai personai, kas aktīvi nepiedalās karadarbībā bruņota konflikta gadījumā, kad šādas rīcības mērķis pēc tās būtības vai konteksta ir iedzīvotāju iebiedēšana vai valdības vai starptautiskas organizācijas piespiešana veikt kādu darbību vai atturēties no tās”.
- 65 Šajā konvencijā ir apstiprināts, ka pat bruņota konflikta starptautisko humanitāro tiesību izpratnē laikā var notikt terora akti, kuri var būt sodāmi paši par sevi, nevis tikai kā kara noziegumi. Pie šiem aktiem pieder darbības ar nodomu izraisīt nāvi vai nodarīt smagus miesas bojājumus civilpersonām.
- 66 Prasītājas slēdziens par pretējo, saskaņā ar kuru ar Ņujorkas 1999. gada konvencijas 2. panta 1. punkta b) apakšpunktu no šīs konvencijas piemērošanas jomas esot izslēgta jebkura darbība, kas tiek veikta attiecībā uz personām, “kas aktīvi [...] piedalās karadarbībā bruņota konflikta gadījumā”, šo konstatējumu nekādā ziņā neietekmē.
- 67 Līdz ar to prasītāja kļūdās, apgalvojot, ka starptautiskajās tiesībās bruņota konflikta un terorisma jēdzieni neesot savienojami.
- 68 Runājot par iespējamo apstākli, ka terora aktus esot veikuši bruņotā konfliktā pret “apspiedēju valdību” iesaistīti “brīvības cīnītāji” vai atbrīvošanās kustības, no iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka arī tam nav nozīmes. Šādam izņēmumam no terora aktu aizlieguma bruņota konflikta laikā nav nekāda pamatojuma ne Savienības tiesībās, ne arī starptautiskajās tiesībās. Tajās, nosodot terora aktus, nav paredzēta nekāda nošķiršana atkarībā no akta veicēja vai tā izvirzītajiem mērķiem.
- 69 Runājot par prasītājas atsauci uz neiejaukšanās principu, kuru, pēc tās domām, Padome nav ievērojusi, iekļaudama prasītāju līdzekļu iesaldēšanas sarakstā, ir jānorāda, ka šīs starptautisko paražu tiesību princips [...] attiecas uz katras suverēnas valsts tiesībām kārtot savas lietas bez ārējas iejaukšanās un

loģiski izriet no valstu suverēnās vienlīdzības principa (Starptautiskās Tiesas 1984. gada 26. novembra spriedums lietā “Militārās un paramilitārās darbības Nikaragvā un pret to” (Nikaragva pret Amerikas Savienotajām Valstīm) par kompetenci un pieņemamību, *CIJ Recueil* 1984, 392. lpp., 73. punkts, un 1986. gada 27. jūnija spriedums par lietas būtību, *CIJ Recueil* 1986, 96. lpp., 202. punkts). Kā norāda Padome, šis starptautisko tiesību princips ir noteikts par labu suverēnām valstīm, nevis grupām vai kustībām. Kustības – pat ja tā ir atbrīvošanās kustība – bruņota konflikta ar suverēnu valsti situācijā iekļaušana līdzekļu iesaldēšanas sarakstā šīs kustības saistības ar terorismu dēļ tādējādi, pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, nav neiejaukšanās principa neievērošana.

- 70 Turklāt nevar piekrist prasītājas argumentam, saskaņā ar kuru Savienības iejaukšanās izrietot no Savienības nostājas diskriminējošā rakstura, kas izpaužas kā ierobežojošu pasākumu noteikšana tikai attiecībā uz prasītāju, nevis arī attiecībā uz Šrilankas Demokrātisko Sociālistisko Republiku.
- 71 Faktiski Padomes, pamatojoties uz Kopējo nostāju 2001/931, īstenoto pasākumu attiecībā uz kādu grupu likumība ir atkarīga no atbildes uz jautājumu, vai šī iestāde savā lēmumā ir ievērojusi šajā kopējā nostājā definētos nosacījumus un prasības, nevis no atbildes uz jautājumu, vai citām personām, iespējams, varētu tikt piemēroti ierobežojoši pasākumi. Kopējās nostājas 2001/931 un Padomes veiktās tās īstenošanas mērķis nav noskaidrot, kuram konfliktā starp valsti un grupu ir un kuram nav taisnība, bet gan cīnīties pret terorismu. Šajā kontekstā, ņemot vērā plašo rīcības brīvību, kas Savienības iestādēm ir piešķirta Savienības ārējo attiecību pārvaldības jomā (šajā ziņā skat. 1982. gada 28. oktobra spriedumu *Faust/Komisija*, 52/81, *Recueil*, EU:C:1982:369, 27. punkts; 1998. gada 16. jūnija spriedumu *Racke*, C-162/96, *Recueil*, EU:C:1998:293, 52. punkts, un 2007. gada 27. septembra spriedumu *Ikea Wholesale*, C-351/04, *Recueil*, EU:C:2007:547, 40. punkts; 2011. gada 6. septembra rīkojumu *Mugraby/Padome* un Komisija, T-292/09, EU:T:2011:418, 60. punkts), izskatot šo lietu, nav jāpārbauda, vai saskaņā ar Savienības tiesībām varēja tikt noteikti ierobežojoši pasākumi attiecībā uz Šrilankas Demokrātisko Sociālistisko Republiku. Katrā ziņā, pat pieņemot, ka Šrilankas Demokrātiskā Sociālistiskā Republika ir veikusi darbības, kuras varētu izraisīt kritiku un pamatot Savienības rīcību, ir jānorāda, ka vienlīdzīgas attieksmes princips ir jāsaskaņo ar tiesiskuma principu, atbilstoši kuram neviens sev par labu nevar atsaukties uz cita labā īstenotu nelikumību (2009. gada 9. jūlija spriedums *Melli Bank/Padome*, T-246/08 un T-332/08, Krājums, EU:T:2009:266, 75. punkts, un 2009. gada 14. oktobra spriedums *Bank Melli Iran/Padome*, T-390/08, Krājums, EU:T:2009:401, 56. un 59. punkts).
- 72 Prasītāja – lai apstrīdētu Regulas Nr. 2580/2001 piemērojamību bruņota konflikta kontekstā veiktiem terora aktiem – kļūdās arī minot Padomes 2002. gada 13. jūnija Pamatlēmumu 2002/475/TI par terorisma apkarošanu (OV L 164, 3. lpp.), konkrētāk, šī pamatlēmuma preambulas 11. apsvērumu, saskaņā ar kuru tajā “[nav reglamentēta] bruņoto spēku rīcība bruņota konflikta laikā, ko reglamentē starptautiski tiesību akti cilvēktiesību jomā šo noteikumu nozīmē saskaņā ar tiem tiesību aktiem [bruņoto spēku rīcība bruņota konflikta laikā atbilstoši izpratnei, kāda šiem terminiem ir piešķirta starptautiskajās humanitārajās tiesībās, kurās tie ir reglamentēti], un, ciktāl uz t[o] attiecas citas starptautisko tiesību normas, [...] valsts bruņoto spēku rīcīb[a] savu dienesta pienākumu izpildē”. Prasītāja piebilst, ka Pamatlēmumam 2002/475 bija pievienots Padomes paziņojums, kurā bija tieši noteikts, ka uz Pamatlēmuma piemērošanas jomu neattiecas tāda bruņota pretošanās kā tā, kuru Otrā Pasaules kara laikā īstenoja dažādās Eiropas pretošanās kustības.
- 73 Pirmkārt, Regula Nr. 2580/2001 nav tikusi pieņemta, piemērojot Pamatlēmumu 2002/475, kurš attiecas uz krimināltiesībām, bet gan piemērojot Kopējo nostāju 2001/931. Pamatlēmums 2002/475 līdz ar to nevar noteikt Regulas Nr. 2580/2001 darbības jomu.
- 74 Otrkārt, Kopējā nostājā 2001/931, gluži tāpat kā Drošības padomes Rezolūcijā 1373 (2001), kura ar šo kopējo nostāju tiek īstenota Savienības līmenī, nav ietverta neviena Pamatlēmuma 2002/475 preambulas 11. apsvērumam pielīdzināma tiesību norma.

- 75 No tā izriet, ka prasītājas izdarītā atsauce uz Pamatlēmumu 2002/475 un šim pamatlēmumam pievienoto Padomes paziņojumu nav atbilstoša.
- 76 Piedevām ir jāuzskata, kā to ir darījusi Komisija, ka Pamatlēmuma 2002/475 preambulas 11. apsvērumam pielīdzināma preambulas apsvērums neesamība Kopējā nostājā 2001/931 ir jāinterpretē augstākais kā demonstrācija Padomes gribai neparedzēt nekādu Savienības tiesību normu piemērošanas izņēmumu, kad, lai novērstu terorismu, tiek īstenota cīņa pret tā finansēšanu. Šī izņēmuma neesamība atbilst Ņujorkas 1999. gada konvencijai, kurā arī nav ietverta neviena tāda veida tiesību norma kā tā, kas ir ietverta Pamatlēmuma 2002/475 preambulas 11. apsvērumā.
- 77 Runājot par prasītājas izdarīto atsauci uz Eiropas Parlamenta Ieteikumu par Savienības lomu cīņā pret terorismu (2001/2016 (INI)) (OV 2002, C 72 E, 135. lpp.), ir jānorāda, ka tā attiecas uz dokumentu, kuram nav saistoša spēka. Turklāt šis ieteikums nepiešķir leģitimitāti, lai atbrīvošanās kustības veiktu terora aktus. Kādā no šī ieteikuma preambulas apsvērumiem Parlaments vienīgi ir nošķīris terora aktus, kas ir veikti Savienības –, kuras dalībvalstīs ir tiesiskas valstis, – teritorijā, un “pretošanās darbību trešajās valstīs pret valstiskām struktūrām, kuras pašas izmanto teroristiskas metodes”.
- 78 Runājot par prasītājas izdarīto atsauci uz II papildprotokola 1949. gada 12. augusta Ženēvas konvencijām 6. panta 5. punktu (skat. šī sprieduma 58. punktu), – tā nav atbilstoša. Proti, šī tiesību norma, saskaņā ar kuru, “[i]zbeidzoties [iekšējai] karadarbībai, varas iestādes cenšas veikt cik vien iespējams plašu amnestiju attiecībā uz personām, kas piedalījušās bruņotā konfliktā [..]”, attiecas uz kriminālvajāšanu, ko attiecīgā valdība var uzsākt it īpaši pret bruņotu grupu locekļiem, kuri pret to ir izmantojuši ieročus, kamēr Regula Nr. 2580/2001 neattiecas uz šādu kriminālvajāšanu un sodu piemērošanu, bet uz Savienības veiktu preventīvu pasākumu īstenošanu terorisma jomā.
- 79 Runājot par Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 3. punktā ietverto frāzi “atbilstīgi pārkāpuma definīcijai valsts tiesību aktos”, t.i., frāzi, no kuras prasītāja izsecina, ka Savienība tās kopējā nostājā ir piešķirusi imunitāti pret līdzekļu iesaldēšanas pasākumu piemērošanu likumīgas karadarbības gadījumā, ir jākonstatē, ka šī frāze faktiski attiecas uz kaujinieku bruņotu konfliktu dalībnieku imunitāti attiecībā uz likumīgu karadarbību, t.i., imunitāti, kura I un II papildprotokolā (skat. šī sprieduma 61. punktu) ir izteikta šādā līdzīgā formulējumā: neviens nevar tikt notiesāts par rīcību vai bezdarbību, kas nav noziedzīgs nodarījums saskaņā ar valsts vai starptautiskajām tiesībām, kuras tām bija piemērojamas brīdī, kad tās tika īstenotas (I papildprotokola 75. panta 4. punkta c) apakšpunkts un II papildprotokola 6. panta 2. punkta c) apakšpunkts).
- 80 Šīs frāzes esamība Kopējā nostājā 2001/931 tādējādi neko nemaina tajā, ka Regula Nr. 2580/2001 ir piemērojama terora aktiem, kuri vienmēr, kad tie tiek veikti bruņotu konfliktu laikā, ir nelikumīga karadarbība.
- 81 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, Regula Nr. 2580/2001 ir piemērojama bruņotu konfliktu laikā veiktiem terora aktiem.
- 82 Prasītāja līdz ar to nevar atsaukties uz šķietama bruņota konflikta esamību starp to un Šrilankas valdību, lai tiktu izslēgta Kopējās nostājas 2001/931 piemērošana attiecībā uz iespējamiem terora aktiem, ko tā ir veikusi šajā kontekstā.
- 83 Tādējādi šis pamats ir jānoraida.

Par trešo pamatu, kas attiecas uz to, ka nav kompetentas iestādes pieņemta lēmuma

Lietas dalībnieku argumenti

- 84 Prasītāja norāda, ka apstrīdēto regulu motīvos pēc uzbrukumu, kuros tā tiek atzīta par vainojamu, saraksta ir ietvertas atsauces uz Lielbritānijas un Indijas pieņemtiem lēmumiem. Tā uzsver, ka neviens no šiem pamatojuma elementiem nevar būt kompetentas iestādes lēmums Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē.
- 85 Runājot, pirmkārt, par uzbrukumu, kuros prasītāja tiek atzīta par vainojamu, sarakstu, esot skaidrs, ka tas nav kompetentas iestādes lēmums. Tomēr tas netraucējot vērst uzmanību uz to, ka šim sarakstam un tajā ietvertajiem atzinumiem par [prasītājas] vainojamību nav pamata, un tie tādējādi nevarot būt pamats prasītājas atstāšanai līdzekļu iesaldēšanas sarakstā.
- 86 Runājot, otrkārt, par Lielbritānijas lēmumiem, uz kuriem ir atsauces apstrīdēto regulu motīvos, tie neesot kompetentas iestādes lēmumi. Tā kā šajos lēmumos nav ietverts notiesājošs spriedums par darbībām, kurām ir nozīme Kopējās nostājas 2001/931 kontekstā, tie varētu būt juridiskais pamats tikai tad, ja tie attiektos uz izmeklēšanas uzsākšanu vai apsūdzību un ja tie būtu pamatoti ar nopietniem un ticamiem pierādījumiem vai versijām. Tomēr tas tā neesot ar Lielbritānijas lēmumiem, kas esot drīzāk administratīvi nekā kriminālprocesuāli lēmumi, ar kuriem prasītāja ir klasificēta par teroristi un ir tikuši iesaldēti tās līdzekļi. Tikai kriminālprocesa kontekstā pieņemti lēmumi varot tikt izmantoti kā pamats lēmumam par iekļaušanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstā. Vienīgais gadījums, kad par pamatu iekļaušanai līdzekļu iesaldēšanas sarakstā tiek atzīts nevis kriminālprocesuāls, bet citāds lēmums, esot Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktā minēto Drošības padomes lēmumu gadījums.
- 87 Prasītāja piebilst, ka attiecīgās Lielbritānijas iestādes nav kompetentas iestādes, jo neviena no tām neesot tiesu iestāde, kaut gan Apvienotajā Karalistē esot tiesu iestādes, kas ir kompetentas jomā, uz kuru attiecas Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkts.
- 88 Pakārtoti, gadījumā, ja Vispārējā tiesa uzskatītu, ka Lielbritānijas lēmumi ir līdzvērtīgi izmeklēšanas uzsākšanai vai apsūdzībai vai notiesāšanai par terora aktu, prasītāja apgalvo, ka šie lēmumi nav pamatoti ar nopietniem un ticamiem pierādījumiem vai versijām. Šajā ziņā apstrīdēto regulu paskaidrojuma rakstos neesot precizēts, kāds ir šo Lielbritānijas lēmumu pamats. Prasītāja vērs uzmanību uz to, ka tās iekļaušana sarakstā, ko ir veikušas Lielbritānijas iestādes, nav notikusi individuāli, bet “blokā” ar 20 citām grupām.
- 89 Runājot, treškārt, par Indijas lēmumiem, prasītāja būtībā uzskata, ka, ņemot vērā lojālas sadarbības principu, par kompetento iestāžu lēmumiem var tikt uzskatīti tikai [Savienības] dalībvalsts valsts iestādes lēmumi, tomēr izņemot Drošības padomes lēmumus. Spriežot citādi, tiktu izjaukta Savienības sankciju sistēma, “iedragājot” dalībvalstu ievērojamo lomu un pamudinot Padomi uzticēties informācijai, kuras avots ir trešajās valstīs, kurām nav saistošs lojālas sadarbības princips un kuru gadījumā nevar tikt pieņemts, ka lēmumos ir ievēroti Savienības standarti, lai aizsargātu tiesības uz aizstāvību un tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.
- 90 Pakārtoti, gadījumā, ja Vispārējā tiesa uzskatītu, ka Padome varēja pamatoties uz trešās valsts iestādes lēmumu, prasītāja uzsver, ka attiecīgie Indijas lēmumi nevar tikt uzskatīti par kompetento iestāžu lēmumiem. Gluži tāpat kā Lielbritānijas lēmumi tie neesot līdzvērtīgi ne izmeklēšanas uzsākšanai vai apsūdzībai, ne arī notiesāšanai, un pastāvot Indijas tiesas, kas ir kompetentas terorisma jomā.
- 91 Turklāt, lai gan Indijas tiesībās esot paredzēta ikvienas par nelikumīgu atzītas apvienības nodošana tiesai, lai šī pēdējā minētā izlemtu par šī atzinuma pamatotību, prasītājas gadījumā šāda nodošana tiesai vispār neesot notikusi un Savienības pieņemto lēmumu par prasītājas atstāšanu līdzekļu

iesaldēšanas sarakstā motīvos nekas neesot minēts par to, ne arī norādīts kāds cits fakts, kas attaisnotu, ka Indijas valdības atzinumi patiešām ir kompetentas iestādes Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē pieņemti lēmumi.

- 92 Pakārtoti minētajam, gadījumā, ja Vispārējā tiesa uzskatītu, ka Indijas lēmumi ir līdzvērtīgi izmeklēšanas uzsākšanai vai apsūdzībai, vai notiesāšanai par terora aktu, prasītāja apgalvo, ka šie lēmumi nav pamatoti ar nopietniem un ticamiem pierādījumiem vai versijām. Šajā ziņā apstrīdēto regulu paskaidrojuma rakstos nekādi neesot precizēts, kāds ir šo Indijas lēmumu pamats. Padome nevarot vienkārši atsaukties uz valsts iestāžu lēmumiem, vienlaikus negarantējot, ka tie ir lēmumi Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē. Tas vēl jo vairāk tā esot tad, kad runa ir par valsti, kura nav Savienības dalībvalsts.
- 93 Visbeidzot, Indijas iestādes nevarot tikt uzskatītas par uzticamu informācijas avotu, jo tās konfliktā starp prasītāju un Šrilankas valdību esot ieņēmušas “neobjektīvu nostāju”.
- 94 Prasītāja uzsver, ka saistībā ar aizstāvības argumentu, saskaņā ar kuru nodarījumi, kas ir minēti lēmumu par prasītājas atstāšanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstā motīvos, prasītājai esot jāapstrīd valstu tiesās, netiek ievērots, ka pati Padome nepamato, kā valsts lēmumos, uz kuriem [tā] atsaucas, ir pārbaudīti minētie nodarījumi un prasītāja ir tikusi atzīta par vainojamu tajos. Neesot pamatots arguments, saskaņā ar kuru Padomei neesot papildu pierādījumu par to, ka pasākums esot administratīvs, nevis kriminālprocesuāls. Turklāt prasītājai nevarot tikt noteikts pienākums celt prasības katras tās valsts tiesību sistēmā, kurā ir tikuši pieņemti lēmumi, ar kuriem Padome pamato pati savu lēmumu.
- 95 Padome, kuru atbalsta personas, kas iestājušās lietās, apstrīd prasītājas argumentus.
- 96 Runājot par lēmumu par prasītājas atstāšanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstā motīvos minēto uzbrukumu sarakstu, Padome apstrīd, ka tai būtu jāsniedz vēl vairāk pierādījumu attiecībā uz prasītājas atzišanu par vainojamu šajās darbībās. Padome uzsver, ka, ja prasītāja vēlas apstrīdēt tai pārņemto faktu patiesumu, tai tas ir jā dara to valstu tiesās, kuras ir sākotnēji noteikušas pasākumus attiecībā uz to.
- 97 Runājot par Lielbritānijas lēmumiem, Padome apstrīd argumentu, ka tie neesot kompetentu iestāžu lēmumi, izvirzot pamatojumu, ka ar tiem neesot ne uzsākta kāda izmeklēšana, ne izvirzīta kāda apsūdzība vai arī ka tie neesot pamatoti ar nopietniem un ticamiem pierādījumiem vai versijām. Tā arī apstrīd argumentu, kas attiecas uz to, ka attiecīgās Lielbritānijas iestādes neesot tiesu iestādes. Tā uzsver, ka Kopējā nostājā 2001/931 neesot noteikts, ka valsts lēmumam ir jābūt kriminālprocesuāla rakstura. Attiecībā uz pierādījumu un versiju, ar kuriem bija pamatots valsts lēmums, novērtējumu – lojālas sadarbības princips radot Padomei pienākumu, cik vien iespējams, paļauties uz kompetentās valsts iestādes vērtējumu, jo Padomes galvenais apsvērums ir tas, kā šī iestāde uztver un novērtē risku, ka, nepastāvot līdzekļu iesaldēšanas pasākumam, attiecīgie līdzekļi varētu tikt izmantoti terorisma finansēšanai. Apstākļi, ka valsts iestāde ir administratīva, nevis tiesu iestāde, neesot noteicošais.
- 98 Precīzāk, attiecībā uz *Secretary of State for the Home Department* (iekšlietu ministrs, Apvienotā Karaliste, turpmāk tekstā – “*Home Secretary*”) 2001. gada 29. marta lēmumu Padome atgādina, ka jau ir bijis gadījums, kad Vispārējā tiesa to ir uzskatījusi par kompetentas iestādes lēmumu Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē. Padome atgādina, ka *Home Secretary* šo lēmumu ir pieņēmis saskaņā ar *UK Terrorism Act 2000* 3. nodaļas 3. punkta a) apakšpunktu, kurā tam ir piešķirta kompetence ar parlamenta piekrišanu aizliegt jebkuru organizāciju, ko tas uzskata par “iesaistītu terorismā”.
- 99 Ar šo *Home Secretary* lēmumu vien jau pietiekot, lai pamatotu Padomes lēmumus, un pat neesot vajadzības pārbaudīt *UK Treasury* (finanšu ministrs, Apvienotā Karaliste, turpmāk tekstā – “*UK Treasury*”) 2001. gada 6. decembra lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu; šis lēmums ir minēts 2010. gada 15. novembra motīvos, ar kuriem ir tikusi pamatota Īstenošanas regula Nr. 83/2011, bet pēc tam, vēlāk, vairs nav minēts, jo Apvienotajā Karalistē atsevišķs lēmums par līdzekļu iesaldēšanu vairs

neesot ticis pieņemts. Padome norāda, ka šī pēdējā minētā lēmuma saturs vēlāk ticis atkārtots tam sekojošā 2009. gada 7. oktobra lēmumā ar tādu pašu raksturu un tādām pašām sekām – līdzekļu iesaldēšanu, un tā uzskata, ka šis, tāpat kā *Home Secretary* lēmums, ir kompetentas iestādes Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē lēmums.

- 100 Attiecībā uz Indijas valdības 1992. gadā, pamatojoties uz Indijas 1967. gada *Unlawful Activities Act* (Nelikumīgu darbību novēršanas tiesību akts) ar 2004. gadā izdarītajiem grozījumiem, pieņemto lēmumu Padome uzsver, ka tās kompetencē ir noteikt līdzekļu iesaldēšanas pasākumus, pamatojoties uz trešās valsts kompetento iestāžu pieņemtiem lēmumiem vai nu saskaņā ar dalībvalsts šajā ziņā izteikta priekšlikuma pēc attiecīgā gadījuma sākotnējas pārbaudes, vai arī saskaņā ar attiecīgās trešās valsts pašas lūgumu. Padome norāda, ka tad tā pārlicinās, vai attiecīgie lēmumi ir tikuši pieņemti, ievērojot pamatprincipus attiecībā uz cilvēktiesību aizsardzību un tiesisku valsti, nevainīguma prezumpcijas principu, tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu un tiesības netikt tiesātam vai notiesātam divreiz par vienu un to pašu noziegumu vai likumpārkāpumu. Šādi tā esot rīkojusies šajā lietā.
- 101 Atbildē uz repliku, būtībā saglabājot savu nostāju, Padome norāda, ka, runājot par Lielbritānijas lēmumiem, tā atsaucas uz Apvienotās Karalistes iestāšanās rakstā sniegto informāciju. Tā piebilst, ka ir uzzinājusi tupinājumā izklāstīto informāciju, saskaņā ar kuru uz prasītāju nemitīgi ir tikuši attiecināti Indijas iestāžu aizlieguma pasākumi: pēc datuma pēdējais lēmums esot stājies spēkā uz diviem gadiem 2010. gada 14. maijā un esot ticis apstiprināts ar tiesas nolēmumu 2010. gada 12. novembrī. Prasītāja tādējādi Indijā arī pēc tam esot tikusi atstāta sarakstā kā teroristiska organizācija.
- 102 Apvienotā Karaliste savā iestāšanās rakstā uzsver, ka *Home Secretary* un *UK Treasury* lēmumi acīmredzami atbilst obligātajiem nosacījumiem, lai tie varētu tikt kvalificēti kā kompetentu iestāžu lēmumi. Attiecībā uz Indijas lēmumu Apvienotā Karaliste pievienojas Padomes nostājai, saskaņā ar kuru šim lēmumam ir jātiek kvalificētam kā kompetentas iestādes lēmumam.

Vispārējās tiesas vērtējums

- 103 Papildus savai pirmajai piezīmei, kura ir pareiza un saskaņā ar kuru apstrīdēto regulu motīvu sākuma daļā izvietotais nodarījumu saraksts nav kompetentas iestādes lēmums, prasītāja apgalvo, ka Lielbritānijas un Indijas lēmumi, uz kuriem ir atsauces apstrīdēto regulu motīvos, nav kompetentu iestāžu Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta otrās daļas izpratnē lēmumi.
- 104 Runājot par vispārējo iebildumu, saskaņā ar kuru attiecīgās Lielbritānijas un Indijas iestādes neesot kompetentas iestādes, jo tās neesot tiesu iestādes, kaut gan šajās valstīs pastāvēt tiesu iestādes, kas ir kompetentas terorisma jomā, tas ir jānoraida turpinājumā izklāstīto iemeslu dēļ.
- 105 Kādas Nīderlandes administratīvās iestādes lēmuma (Nīderlandes ārlietu un finanšu ministru pieņemta rīkojuma par sankcijām (“Sanctieregeling”) terorisma jomā) gadījumā Vispārējā tiesa jau ir paudusi uzskatu, ka apstākļi, ka šis lēmums ir administratīvs, nevis kriminālprocesuāls lēmums, pats par sevi neesot noteicošs, jo pašā Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta formulējumā ir tieši paredzēts, ka iestāde, kas nav tiesu iestāde, arī var tikt kvalificēta kā kompetenta iestāde šīs tiesību normas izpratnē (2010. gada 9. septembra spriedums *Al-Aqsa*/Padome, T-348/07, Krājums, turpmāk tekstā – “spriedums *Al-Aqsa*, T-348/07”, EU:T:2010:373, 88. punkts). Savā spriedumā attiecībā uz apelācijas sūdzību par spriedumu *Al-Aqsa*, T-348/07, minēts iepriekš (EU:T:2010:373), Tiesa būtībā apstiprināja, ka *Sanctieregeling* var tikt uzskatīts par kompetentas iestādes lēmumu (2012. gada 15. novembra spriedums, *Al-Aqsa*/Padome, C-539/10 P un C-550/10 P, Krājums, turpmāk tekstā – “spriedums *Al-Aqsa*, C-539/10 P”, EU:C:2012:711, 66.–77. punkts).
- 106 Agrākā spriedumā par *Home Secretary* lēmumu Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka šis lēmums, ņemot vērā atbilstošos valsts tiesību aktus, acīmredzami ir kompetentas valsts iestādes lēmums, kas atbilst Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta definīcijai (2008. gada 23. oktobra spriedums *People’s*

Mojahedin Organization of Iran/Padome, T-256/07, Krājums, turpmāk tekstā – “spriedums *PMOI*, T-256/07”, EU:T:2008:461, 144. punkts un 145. punkta pēdējais teikums; šajā ziņā skat. arī spriedumu *Al-Aqsa*, T-348/07, minēts 105. punktā, EU:T:2010:373, 89. punkta beigās).

- 107 Tādējādi, pat ja Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta otrajā daļā prioritāte ir piešķirta tiesu iestāžu pieņemtiem lēmumiem, ar to nekādā ziņā nav liegts ņemt vērā administratīvo iestāžu pieņemtus lēmumus, ja, pirmkārt, šīm iestādēm valsts tiesībās faktiski ir piešķirta kompetence pieņemt ierobežojošus lēmumus attiecībā uz terorismā iesaistītiem grupējumiem un, otrkārt, ja šīs iestādes, lai arī tās ir tikai administratīvas iestādes, tomēr var tikt uzskatītas par “lidzvērtīgām” tiesu iestādēm.
- 108 Prasītājas apgalvotais apstākļi, ka terorisma apkarošanas jomā kompetence esot Lielbritānijas un Indijas tiesu iestādēm, līdz ar to nenozīmē, ka Padome nevarēja ņemt vērā tās administratīvās iestādes lēmumus, kura ir pilnvarota noteikt ierobežojošus pasākumus terorisma jomā.
- 109 Šajā ziņā ir jāmin, ka prasītāja neapgalvo, ka attiecīgie Lielbritānijas un Indijas iestāžu pieņemtie lēmumi ir lēmumi, kurus ir pieņēmušas iestādes, kas saskaņā ar attiecīgo valstu tiesībām nav šajā ziņā pilnvarotas.
- 110 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka prasītājas vispārējais iebildums (skat. šī sprieduma 104. punktu) ir jānoraida.
- 111 Prasītāja turklāt uzsver, ka, tā kā apstrīdēto regulu motīvos minētajos valstu lēmumos nav ietverts notiesājošs spriedums, tie varētu būt juridiskais pamats tikai tad, ja tie attiektos uz izmeklēšanas uzsākšanu vai apsūdzību un ja tie būtu pamatoti ar nopietniem un ticamiem pierādījumiem vai versijām. Tomēr tas tā neesot ar šiem valstu lēmumiem, kas esot drīzāk administratīvi nekā kriminālprocesuāli lēmumi, ar kuriem prasītāja ir tikusi klasificēta kā teroriste un ir tikuši iesaldēti tās līdzekļi. Tikai kriminālprocesa kontekstā pieņemti lēmumi varot tikt izmantoti par pamatu lēmumam par iekļaušanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstā. Vienīgais gadījums, kad par pamatu iekļaušanai līdzekļu iesaldēšanas sarakstā tiek atzīts nevis kriminālprocesuāls, bet citāds lēmums, esot Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktā minēto Drošības padomes lēmumu gadījums.
- 112 Ar šiem argumentiem prasītāja būtībā uzsver, ka kompetentu iestāžu lēmumi Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē var būt tikai kriminālprocesuāli lēmumi. Turklāt tā netieši norāda, ka vienkārši lēmumi par iekļaušanu sarakstā nevarot būt pietiekami.
- 113 Ir jāatgādina, ka Kopējā nostājā 2001/931 nav prasīts, lai valsts lēmums būtu pieņemts kriminālprocesā *stricto sensu*, pat ja visbiežāk tas tā būs. Taču, ņemot vērā Kopējā nostājā 2001/931 izvirzītos mērķus saistībā ar Drošības padomes Rezolūcijas Nr. 1373 (2001) īstenošanu, attiecīgās valsts procedūras mērķim tomēr ir jābūt cīņai pret terorismu plašā izpratnē. Šis vērtējums, ko ir paudusi Vispārējā tiesa spriedumā *Al-Aqsa*, T-348/07, minēts 105. punktā (EU:T:2010:373, 98. un 100. punkts), būtībā ir ticis apstiprināts spriedumā *Al-Aqsa*, C-539/10 P, minēts 105. punktā (EU:C:2012:711, 70. punkts), kurā Tiesa ir uzskatījusi, ka attiecīgo personu aizsardzība netiek ietekmēta, ja valsts iestādes lēmums tiek pieņemts nevis procesā, kura mērķis ir noteikt krimināltiesiskas sankcijas, bet gan procesā, kura mērķis ir preventīva rakstura pasākumi.
- 114 Vispārējā tiesa ir atzinusi arī, ka, lai Padome varētu uz šo lēmumu likumīgi atsaukties, lēmumam attiecībā uz “izmeklēšanas uzsākšanu vai apsūdzību” ir jābūt pieņemtam tādā valsts procesā, kura mērķis tieši un galvenokārt ir preventīvu vai represīvu pasākumu noteikšana attiecībā uz attiecīgo personu saistībā ar cīņu pret terorismu un tādēļ, ka tā ir bijusi iesaistīta terorismā. Vispārējā tiesa ir precizējusi, ka šai prasībai neatbilstu tādas valsts tiesu iestādes nolēmums, kurā par attiecīgās personas iespējamo saistību ar šādu darbību tiktu lemts tikai pakārtoti un netieši, piemēram, izskatot strīdu par tiesībām un pienākumiem civiltiesību jomā (2009. gada 30. septembra spriedums *Sison*/Padome, T-341/07, Krājums, turpmāk tekstā – “spriedums *Sison*, T-341/07”, EU:T:2009:372, 111. punkts).

- 115 Šajā lietā ir jānorāda, ka, lai gan Lielbritānijas iestāžu (proti, *Home Secretary* un *UK Treasury*) un Indijas iestāžu pieņemtie lēmumi faktiski nav lēmumi attiecībā uz “izmeklēšanas uzsākšanu vai apsūdzību saistībā ar terora akta veikšanu” vai “notiesāšanu par šādiem nodarījumiem” šo terminu šaurā kriminālprocesuālo tiesību izpratnē, tomēr šie lēmumi tik un tā ir izraisījuši prasītājas aizliegšanu Apvienotajā Karalistē un tās līdzekļu iesaldēšanu, kā arī prasītājas aizliegšanu Indijā un tie līdz ar to neapšaubāmi ir pieņemti valsts procesos, kuru mērķis galvenokārt ir preventīvu vai represīvu pasākumu noteikšana attiecībā uz prasītāju saistībā ar cīņu pret terorismu.
- 116 Tādējādi un pretēji tam, uz ko netieši norāda prasītāja, apstākļi, ka lietā aplūkoti valsts lēmumi tieši neatbilst Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta formulējumam, pats par sevi nekādā ziņā neļauj secināt, ka Padome nevarēja tos ņemt vērā.
- 117 Tādējādi prasītāja kļūdās, apgalvojot, ka vienīgais gadījums, kad par pamatu iekļaušanai līdzekļu iesaldēšanas sarakstā tiek atzīts nevis kriminālprocesuāls, bet citāds lēmums, esot Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktā minēto Drošības padomes lēmumu gadījums. Šis kopējās nostājas 1. panta 4. punkta pirmās daļas pēdējā teikuma mērķis ir tikai sniegt Padomei papildu iespēju noteikt pasākumus papildus tiem, kurus tā var noteikt, pamatojoties uz kompetento valsts iestāžu lēmumiem.
- 118 Attiecīgo administratīvo iestāžu darbība galu galā, protams, noslēdzas ar iekļaušanu sarakstā. Tomēr šis apstākļi pats par sevi nenozīmē ne, ka šīs iestādes pirms katras attiecīgās grupas iekļaušanas sarakstā nav veikušas to individuālu novērtējumu, ne arī, ka šis novērtējums noteikti ir bijis patvaļīgs vai nepamatots. Tādējādi svarīgi ir nevis, ka attiecīgās iestādes darbība noslēdzas ar iekļaušanu terorismā iesaistītu personu, grupu vai vienību sarakstā, bet gan, ka šīs darbības īstenošanā tiek pietiekami ievērotas garantijas, lai Padome varētu uz to balstīties, pamatojot pati savu lēmumu par iekļaušanu sarakstā.
- 119 Taču un papildus šajā spriedumā iepriekš izskatītajiem vispārējiem iebildumiem ir jānosaka, vai konkrēti administratīvās iestādes, uz kurām attiecas šī lieta, proti, *Home Secretary* un *UK Treasury*, no vienas puses, un Indijas valdība, no otras puses, varēja tikt uzskatītas par kompetentām iestādēm Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē.
- 120 Runājot vispirms par *Home Secretary*, ir jāatgādina, ka jau ir bijis gadījums, kad Vispārējā tiesa, ņemot vērā atbilstošos valsts tiesību aktus, ir uzskatījusi, ka šī administratīvā iestāde ir kompetenta iestāde Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē (spriedums *PMOI*, T-256/07, minēts 106. punktā, EU:T:2008:461, 144. punkts).
- 121 Prasītāja papildus šiem jau minētajiem un Vispārējās tiesas noraidītajiem (skat. šī sprieduma 104.–118. punktu) vispārējiem argumentiem neizvirza nevienu citu pretargumentu kā vien to, ka tās klasificēšana par teroristisku organizāciju Apvienotajā Karalistē esot notikusi vienlaikus ar 20 citām grupām un ka Apvienotās Karalistes parlamenta Pārstāvju palātai šķietami neesot bijis citas iespējas kā vien sarakstu, ko tai bija iesniedzis *Home Secretary*, pieņemt vai noraidīt kopumā un tā neesot varējusi pārbaudīt katru organizāciju individuāli.
- 122 Tomēr no prasītājas iesniegtā izvilkuma no Pārstāvju palātas 2001. gada 13. marta debatēm, kas attiecās uz rikožuma projektu, kuru *Home Secretary* 2001. gada 28. februārī tai bija iesniedzis apstiprināšanai, neizriet, ka Pārstāvju palātai ir bijusi liegta iespēja izskatīt individuāli katras šajā rikožuma projektā ietvertās organizācijas situāciju. Pirmkārt, visi Pārstāvju palātas locekļi saņēma kopsavilkumu ar faktiem attiecībā uz katru rikožuma projektā ietverto organizāciju, kas nozīmē, ka Pārstāvju palātai bija iespēja veikt individuālu pārbaudi. Otrkārt, Pārstāvju palātai faktiski bija iespēja noturēt debates par organizācijām individuāli un konkrēti attiecībā uz “Revolucionāro organizāciju 17. novembris”. Visbeidzot, runājot par apstākli, ka Pārstāvju palātai apstiprināšanai piedāvātie pasākumi tika iesniegti vienota rikožuma formā, nevis kā tik daudz rikožumu, cik bija attiecīgo organizāciju, – tas nenozīmē, ka nebija iespējams faktiski veikt individuālu pārbaudi, jo Pārstāvju palātai katrā ziņā ir tiesības atteikties rikožuma projektu apstiprināt.

- 123 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka ar prasītājas argumentiem nav atspēkots *Home Secretary* kā kompetentās iestādes statuss.
- 124 Turpinājumā tas pats attiecas uz *UK Treasury*, iestādi, uz kuru Padome turklāt ir atsaukusies tikai Īstenošanas regulas Nr. 83/2011 motīvos, bet vēlāku regulu motīvos vairs nē. Šajās prasībās prasītāja turklāt neizvirza nevienu konkrētu iebildumu attiecībā uz *UK Treasury* kā kompetentas iestādes statusu papildus šī sprieduma 104.–118. punktā minētajiem vispārējiem argumentiem, kurus Vispārējā tiesa ir noraidījusi.
- 125 Visbeidzot, runājot par Indijas valdību, prasītāja savukārt min detalizētus argumentus. Tā uzskata, galvenokārt, ka, ņemot vērā lojālas sadarbības principu, kas pastāvot tikai starp Savienību un dalībvalstīm, trešās valsts iestāde nevarot tikt atzīta par kompetentu iestādi Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē.
- 126 Šis principiālais arguments, saskaņā ar kuru trešās valsts iestāde nevarot tikt uzskatīta par kompetentu iestādi Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē, ir jānoraida turpinājumā izklāstīto iemeslu dēļ.
- 127 Pirmkārt, no Kopējās nostājas 2001/931 preambulas 5. un 7. apsvēruma izriet, ka tā ir tikusi pieņemta saistībā ar un lai īstenotu Drošības padomes Rezolūciju 1373 (2001), kurā Drošības padome ir nolēmusi, ka “visām valstīm [ir] jāveic vajadzīgie pasākumi, lai novērstu terora aktu veikšanu, it īpaši informācijas apmaiņas ceļā nodrošinot citu valstu agrīno brīdināšanu” (Drošības padomes Rezolūcijas 1373 (2001) 2. punkta b) apakšpunkts), un “savstarpēji [jā]sniedz iespējami liela palīdzība, kad tiek īstenota kriminālizmeklēšana un citi procesi saistībā ar terora aktu finansēšanu vai atbalstu, kas ir sniegts šo aktu veikšanā, tostarp palīdzība iegūt pierādījumus, kuri būtu to rīcībā un kuri būtu vajadzīgi procesā” (Drošības padomes Rezolūcijas 1373 (2001) 2. punkta f) apakšpunkts). Savā rezolūcijā Padome arī ir lūgusi “visām valstīm [...] apmainīties ar informāciju atbilstoši starptautiskajām un valstu tiesībām un sadarboties administratīvajā un tieslietu jomā, lai novērstu terora aktus” (Drošības padomes Rezolūcijas 1373 (2001) 3. punkta b) apakšpunkts).
- 128 Tātad ir jāatgādina, kā ir atzinusi Tiesa, ka, lai gan šādas kopējas nostājas pieņemšanas dēļ Savienībai ir pienākums saskaņā ar Līgumu īstenot pasākumus, kuri ir paredzēti šajā kopējā nostājā, šis pienākums paredz, ka, līdzko runa ir par atbilstoši Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu VII nodaļai pieņemtas Drošības padomes rezolūcijas īstenošanu, Savienībai ir pienācīgi jāņem vērā attiecīgās rezolūcijas redakcija un mērķi, kā arī atbilstošās saistības, kas izriet no Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtiem un attiecas uz šādu īstenošanu (2008. gada 3. septembra spriedums *Kadi un Al Barakaat International Foundation*/Padome un Komisija, C-402/05 P un C-415/05 P, Krājums, EU:C:2008:461, 296. punkts; skat. arī 2012. gada 13. marta spriedumu *Melli Bank*/Padome, C-380/09 P, Krājums, EU:C:2012:137, 55. punkts).
- 129 Ņemot vērā gan Drošības padomes Rezolūcijas 1373 (2001) mērķus – visu valstu sistemātiskas un ciešas sadarbības ceļā pastiprināt cīņu pret terorismu pasaules līmenī –, gan to, ka Kopējā nostāja 2001/931 ir tikusi pieņemta, lai īstenotu šo rezolūciju, argumentā, ko ir izvirzījusi prasītāja, lai gan šajā kopējā nostājā nav ietverts *a priori* ierobežojums attiecībā uz kompetento iestāžu valstisko izcelsmi, nav ievērots ne šīs kopējās nostājas vārdiskais formulējums, ne mērķis un tas tādējādi ir pretrunā Drošības padomes rezolūcijas īstenošanai Savienības līmenī.
- 130 Turklāt ir jāmin, ka Regulas Nr. 2580/2001 preambulas 6. apsvērumā ir norādīts, ka “[ši] regula ir nepieciešama Kopienas līmenī un tā papildina administratīvos un tiesas procesus, kas attiecas uz teroristiskajām organizācijām Eiropas Savienībā un trešās valstīs”.
- 131 Otrkārt, ir jāņem vērā, ka prasītājas argumenta pamatā ir neprecīza uztvere par to, kā lojālas sadarbības princips darbojas ar Kopējo nostāju 2001/931 izveidotajā sistēmā un Padomei nosakot ierobežojošus pasākumus.

- 132 Saskaņā ar LESD 4. panta 3. punktu attiecībām starp dalībvalstīm un Savienības iestādēm ir piemērojams abpusējs lojālas sadarbības pienākums (spriedums *Sison* T-341/07, minēts 114. punktā, EU:T:2009:372, 94. punkts).
- 133 Kā ir norādīts judikatūrā, lojālas sadarbības princips Padomei Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta un Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkta piemērošanas kontekstā rada pienākumu, cik vien iespējams, paļauties uz kompetentās valsts iestādes vērtējumu, vismaz tad, ja runa ir par tiesu iestādi, it īpaši jautājumā par to, vai pastāv “nopietni un ticami pierādījumi vai versijas”, ar kuriem ir pamatots šis iestādes lēmums (spriedums *Sison*, T-341/07, minēts 114. punktā, EU:T:2009:372, 95. punkts).
- 134 Tādējādi šis princips, pretēji tam, uz ko netieši norāda prasītāja, neattiecas uz jautājumu par valsts iestādes kvalifikāciju par kompetentu iestādi Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē, bet gan vienīgi uz Padomes pienākumu apjomu attiecībā uz šādas iestādes lēmumiem, kad šī pēdējā minētā iestāde ir dalībvalsts iestāde.
- 135 No kopumā pareizi izprastā apstākļa, ka lojālas sadarbības princips ir piemērojams vienīgi attiecībās starp Savienību un dalībvalstīm, tādējādi neizriet, ka trešās valsts iestāde nevarētu tikt kvalificēta kā kompetenta iestāde Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē un ka Padome attiecīgā gadījumā nevarētu paļauties uz šīs iestādes vērtējumiem.
- 136 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka prasītājas galvenokārt izvirzītais arguments, saskaņā ar kuru lojālas sadarbības principa nepiemērojamība attiecībās starp Savienību un trešajām valstīm principā aizliedzot kvalificēt trešās valsts iestādi par kompetentu iestādi, ir jānoraida. Kopējā nostājā 2001/931 izvirzītais mērķis faktiski liek izdarīt pretēju secinājumu.
- 137 Tomēr tas gan neko nemaina apstākļi, kā Vispārējā tiesa no Kopējās nostājas 2001/931 tiesību normām ir secinājusi, ka, tā kā ar šo kopējo nostāju izveidotais mehānisms izraisa, ka Padome iekļauj personu līdzekļu iesaldēšanas sarakstā, pamatojoties uz valsts iestādes pieņemtu lēmumu, valsts iestādes lēmuma, kas atbilst Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta definīcijai, esamības pārbaude ir būtisks priekšnosacījums, lai Padome varētu pieņemt pati savu lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu (šajā ziņā skat. spriedumu *Sison*, T-341/07, minēts 114. punktā, EU:T:2009:372, 93. punkts).
- 138 Šis nosacījums, kuru Vispārējā tiesa ir atvasinājusi Savienības dalībvalstu iestāžu pieņemtu lēmumu kontekstā, vēl jo svarīgāks šķiet trešo valstu iestāžu pieņemtu lēmumu gadījumā. Faktiski atšķirībā no dalībvalstīm daudzām trešajām valstīm nav saistošas prasības, kas izriet no 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas, un ne uz vienu no tām neattiecas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas tiesību normas.
- 139 Tādējādi Padomei, pirms tā pamatojas uz trešās valsts iestādes lēmumu, ir pienākums rūpīgi pārbaudīt, vai šis valsts atbilstošajā tiesiskajā regulējumā ir nodrošināts, ka tiek aizsargātas tiesības uz aizstāvību un tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā līdzvērtīgi, kā tās tiek garantētas Savienības līmenī. Turklāt nedrīkst pastāvēt apstākļi, kas norāda uz to, ka trešās valstis šo tiesisko regulējumu praksē neievēro. Faktiski šajā gadījumā tiesiskā regulējuma, kas formāli atbilst iepriekš minētajiem nosacījumiem, pastāvēšana tomēr neļautu secināt, ka pastāv kompetenta iestāde Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē.
- 140 Ir jāpiebilst, ka, nepastāvot līdzvērtībai starp aizsardzības līmeni, kāds tiek nodrošināts trešās valsts tiesiskajā regulējumā, un to, kāds tiek nodrošināts Savienības līmenī, piešķirt trešās valsts iestādei kompetentas iestādes Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē statusu nozīmē piemērot atšķirīgu attieksmi pret personām, uz kurām attiecas Savienības noteiktie līdzekļu iesaldēšanas pasākumi, atkarībā no tā, vai šiem pasākumiem pamatā esošos valstu lēmumus ir pieņēmušas trešo valstu iestādes vai dalībvalstu iestādes.

141 Tādējādi ir jākonstatē, kā to ir darījusi prasītāja, ka apstrīdēto regulu motīvos nav ietverts neviens apstāklis, kas ļautu uzskatīt, ka Padome ir veikusi šādu rūpīgu pārbaudi par to, kādā līmenī, runājot par Indijas tiesisko regulējumu, tiek garantētas tiesības uz aizstāvību un tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā. Šajos motīvos, sākot no Īstenošanas regulas Nr. 83/2011 un beidzot ar Īstenošanas regulu Nr. 125/2014, ir norādīti tikai šādi apsvērumi:

“Ņemot vērā [LTTE] izdarītos terora aktus un līdzdalību tajos, Indijas valdība 1992. gadā saskaņā ar 1967. gada Nelikumīgu darbību novēršanas tiesību aktu aizliedza [LTTE] un pēc tam to iekļāva teroristu organizāciju sarakstā, kas pievienots 2004. gada Nelikumīgu darbību novēršanas (grozījums) tiesību aktam.

Tādējādi par [LTTE] ir pieņemti kompetentu iestāžu lēmumi Kopējās nostājas 2001/931[...] 1. panta 4. punkta nozīmē.”

142 Turpretim Lielbritānijas iestāžu, kas ir Savienības dalībvalsts iestādes, gadījumā Padome pēc piemērojamā tiesiskā regulējuma norādīšanas ir parūpējusies konstatēt, ka šo iestāžu lēmumi periodiski tiek pārskatīti valdības komitejā (dažādo apstrīdēto regulu motīvu piektā rindkopa) vai tiesā (2010. gada 25. augusta un 15. novembra motīvu sestā rindkopa). Tātad, runājot par Indijas (trešā valsts) iestādēm, tā nesniedz nekādu novērtējumu par to, kādā līmenī tiek aizsargātas Indijas tiesiskajā regulējumā piešķirtās tiesības uz aizstāvību un tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.

143 Šajā ziņā nebija pārlicinošs Padomes tiesas sēdē netieši norādītais, ka aizsardzības līmeņa novērtējuma neesamības iemesls, runājot par Indijas iestādēm, esot bijis tāds, ka apstrīdētās regulas esot attiekušās uz pārskatīšanām, nevis sākotnējo iekļaušanu sarakstā, kuras gadījumā, kā norāda Padome, būtu ticis sniegts detalizētāks pamatojums, atspoguļojot padziļinātāku Indijas tiesiskā regulējuma sākotnējo novērtējumu.

144 Pirmkārt, šim netiešajam apgalvojumam pretrunā ir atkārtota specifiskā pamatojuma attiecībā uz Lielbritānijas iestādēm iekļaušana visās dažādajās secīgajās apstrīdētajās regulās. Otrkārt, Padome, pamatojot savu netiešo apgalvojumu, nedz uzrāda sākotnējās iekļaušanas regulas motīvus, kas it kā esot detalizētāki, nedz arī apgalvo, bet vēl jo mazāk pierāda, ka būtu tos paziņojusi prasītājai. Ja Padomes netiešais apgalvojums būtu apstiprinājies, no tā, ka prasītājai ir ticis nosūtīts pamatojums, kas tātad ir nepilnīgs, izrietētu, ka ir pārkāptas tiesības uz aizstāvību. Treškārt, ir jāatgādina, ka līdzekļu iesaldēšanas pasākumi, kaut gan tiem ir preventīvs raksturs, ir pasākumi, kas ļoti ievērojami var negatīvi ietekmēt attiecīgās personas un grupas (šajā ziņā skat. 2013. gada 18. jūlija spriedumu Komisija/*Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, Krājums, EU:C:2013:518, 132. punkts un tajā minētā judikatūra). Līdz ar to gan šo pasākumu noteikšanai, gan to pagarināšanai ir jābūt balstītai uz pietiekami drošu un skaidru pamatojumu.

145 Runājot par Īstenošanas regulu Nr. 790/2014, motīvi attiecībā uz atstāšanu sarakstā ir papildināti ar norādēm, ka 1967. gada *Unlawful Activities Act* 36. un 37. nodaļā ir ietvertas tiesību normas par saraksta apstrīdēšanu un pārskatīšanu un ka lēmumu par LTTE kā nelikumīgas apvienības aizliegšanu periodiski pārskata Indijas iekšlietu ministrs. Padome piebilst, ka pēdējā pārskatīšana ir notikusi 2012. gada 14. maijā un ka pēc saskaņā ar 1967. gada *Unlawful Activities Act* izveidotas tiesas veiktas pārskatīšanas pasākumu noteikšanu pret LTTE 2012. gada 11. decembrī ir apstiprinājis Indijas iekšlietu ministrs. Padome norāda, ka šie lēmumi ir tikuši publicēti paziņojumu veidā *Indijas Oficiālajā Vēstnesī*.

146 Runājot par trešajām valstīm, ņemot vērā šī sprieduma 138.–140. punktā izklāstītos apsvērumus, it īpaši Padomes pienākums ir rūpīgi pārbaudīt, vai trešās valsts atbilstošajā tiesiskajā regulējumā ir nodrošināts, ka tiek aizsargātas tiesības uz aizstāvību un tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā līdzvērtīgi, kā tās tiek garantētas Savienības līmenī. Šajā kontekstā ar vienkāršu atsauci uz tiesību aktu nodaļām un iekšlietu ministra veiktu periodisku pārskatīšanu nepietiek, lai varētu secināt, ka ir veikta trešo valstu sniegto garantiju, ka tiek aizsargātas tiesības uz aizstāvību un tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, rūpīga pārbaude.

- 147 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka, ņemot vērā apstrīdēto regulu motīvus, nevar tikt uzskatīts, ka Padome pirms prasītājas atstāšanas līdzekļu iesaldēšanas sarakstā būtu veikusi rūpīgu novērtējumu, vai attiecīgajā trešajā valstī pastāv tiesiskais regulējums, ar kuru ir garantēta tiesību uz aizstāvību, kā arī tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā ievērošana līdzvērtīgā apjomā tam, kāds tiek garantēts Savienības līmenī.
- 148 Tas tā vēl jo vairāk ir tāpēc, ka apstrīdēto regulu motīvos nav nevienas norādes uz Indijas tiesību normām, konkrēti uz *Prevention of Terrorism Act (POTA)* (Likums par terorisma novēršanu). Aizstāvība norāda, bet dara to *a posteriori* Vispārējā tiesā, ka tās ir atbilstošas, jo tajās ir noteikta procedūra tādu grupu aizliegšanai, par kurām tiek uzskatīts, ka tās pārkāpj Indijas likumus par nelikumīgām darbībām. Šī nepilnība apstrīdēto regulu pamatojumā apstiprina, ka nav tikusi veikta rūpīga pārbaude, kaut gan trešo valstu iestāžu gadījumā tā ir īpaši svarīga.
- 149 Šī rūpīgas pārbaudes neesamība apstrīdētās regulas pieņemšanas stadijā un no tās izrietošā pienākuma norādīt pamatojumu neievērošana nevar tikt aizstāta ar norādēm un skaidrojumiem, ko Padome pirmo reizi sniedz Vispārējai tiesai.
- 150 Visbeidzot, saistībā ar šī sprieduma 139. punktā pausto apsvērumu otro teikumu ir jāmin, ka ne Padome, ne arī kāda no personām, kas iestājušās lietās tās atbalstam, neatbild uz prasības pieteikumā minētajiem un replikā atkārtotajiem argumentiem, saskaņā ar kuriem *POTA* atcelšana 2004. gadā izrietēja no tā, ka šis tiesību akts esot izraisījis patvaļīgas apcietināšanas, spīdzināšanas, pazušanas un ārpustiesas nāvessoda izpildes gadījumus, un ar tiesību aktu grozījumiem, kas ir tikuši izdarīti pēc šīs atcelšanas, problēmas neesot tikušas atrisinātas.
- 151 Līdz ar to, ja apstrīdēto regulu motīvos minētās Lielbritānijas iestādes Padome pamatoti varēja kvalificēt kā kompetentas iestādes, Indijas iestāžu gadījumā – vismaz apstrīdēto regulu motīvu sagatavošanas brīdī – tas tā nebija.
- 152 Līdz ar to šis pamats ir jāapmierina, ciktāl tas attiecas uz Indijas iestādēm, un jānoraida, ciktāl tas attiecas uz Lielbritānijas iestādēm.
- 153 Prasību izskatīšana ir jāturpina, aplūkojot prasītājas kritiku attiecībā uz Padomes izmantoto pieeju un tās konstatētajiem motīviem, lai atstātu prasītāju līdzekļu iesaldēšanas sarakstā, un, konkrēti, izvērtējot kritiku, kas attiecas uz to, ka prasītājas atzīšanai par vainojamu apstrīdēto regulu motīvos minētajos vardarbības aktos vispār neesot pietiekama juridiska un faktiskā pamata.
- 154 Tādēļ ir kopīgi jāizvērtē ceturtais un sestais pamats apvienojumā ar otro pamatu.

Par ceturto un sesto pamatu apvienojumā ar otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 155 Prasītāja uzsver, ka tā vietā, lai veiktu nopietnu procesa gaitas valsts līmenī pārbaudi, kas gan esot tās pienākums saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punktu, Padome apstrīdētās regulas ir pamatojusi nevis ar kompetentu iestāžu lēmumiem, bet drīzāk ar darbību, kurās tā tieši ir atzinusi par vainojamu prasītāju, sarakstu. Šis saraksts neesot kompetentas iestādes lēmums. Tajā ietvertajam atzinumam par prasītājas vainojamību vispār neesot pietiekama juridiska un faktiskā pamata (otrais un trešais pamats). Turklāt apstrīdēto regulu motīvi esot pārāk nepilnīgi, lai prasītājam būtu iespējams organizēt efektīvu aizstāvību un tiesai īstenot pārbaudi (piektais un sestais pamats).
- 156 Padome, kuru atbalsta personas, kas iestājušās lietās, apstrīd prasītājas argumentus un apgalvo, ka, pirms tika izlemts ar apstrīdētajām regulām atstāt prasītāju līdzekļu iesaldēšanas sarakstā, tā ir veikusi detalizētu pārskatīšanu pēc būtības. Attiecībā uz pārskatīšanas iznākumu – tas esot politiska rakstura

jautājums, kuru izlemt varot tikai likumdevējs. Padomei esot plaša rīcības brīvība. Runājot par to, kā tā ir ņēmusi vērā procesu attīstību valsts līmenī, Padome atsaucas uz diviem lūgumiem par svītrošanu no saraksta, kurus prasītāja iesniedza *Home Secretary* 2007. un 2009. gadā un kuri esot tikuši noraidīti. Padome apstrīd apgalvojumu, ka tā neesot pienācīgi ņēmusi vērā situācijas attīstību Šrilankā kopš prasītājas militārās sakāves 2009. gadā. Tā uzskata, ka ir pilnībā ievērojusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, un apstrīd apgalvojumu, ka ir tikušas pārkāptas prasītājas tiesības uz aizstāvību. Runājot par nodarījumiem, kuros prasītāja ir tikusi atzīta par vainojamu, prasītājai tos vajadzības gadījumā esot bijis jāapstrīd valsts līmenī. Turklāt šie nodarījumi esot publiski vispārzināmi kontekstuāli apstākļi, par kuriem prasītāja jau sen esot zinājusi, bet kurus tā esot apstrīdējusi tikai Vispārējā tiesā.

Vispārējās tiesas vērtējums

- 157 Pirmkārt, ir jāatgādina, ka Padomei pēc lēmuma par personas vai grupas iekļaušanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstā pieņemšanas, pamatojoties uz kompetentu valsts iestāžu lēmumiem, ir regulāros laika intervālos – vismaz vienreiz pusgadā – jāpārlicinās, ka attiecīgās personas atstāšanai sarakstā joprojām ir attaisnojums.
- 158 Ja valsts iestādes lēmuma, kas atbilst Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta definīcijai, esamības pārbaude ir būtisks priekšnosacījums, lai Padome varētu pieņemt sākotnējo lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu, tad šī lēmuma radīto seku pārbaude valsts līmenī ir vajadzīga, lai pieņemtu turpmākos lēmumus par līdzekļu iesaldēšanu (2006. gada 12. septembra spriedums *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran*/Padome, T-228/02, Krājums, EU:T:2006:384, 117. punkts; turpmāk tekstā – “spriedums *OMPI*, T-228/02”, un 2007. gada 11. jūlija spriedums *Sison*/Padome, T-47/03, EU:T:2007:207, 164. punkts). Svarīgi, izskatot jautājumu par personas atstāšanu strīdīgajā sarakstā, ir tas, vai kopš šīs personas iekļaušanas minētajā sarakstā vai kopš iepriekšējās pārskatīšanas faktiskā situācija ir mainījies tādējādi, ka no tās vairs nevar izdarīt to pašu secinājumu par šīs personas saistību ar teroristiskajām darbībām (spriedums *Al-Aqsa*, C-539/10, minēts 105. punktā, EU:C:2012:711, 82. punkts).
- 159 Otrkārt, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 296. pantā prasītajam pamatojumam ir jābūt pielāgotam attiecīgā tiesību akta būtībai un tā pieņemšanas kontekstam un tam ir skaidri un nepārprotami jāatspoguļo tiesību akta izdevējas iestādes argumentācija, lai ļautu ieinteresētajām personām noskaidrot īstenotā pasākuma pamatojumu un ļautu kompetentajai tiesai veikt likumības pārbaudi. Prasība norādīt pamatojumu ir jāizvērtē, ņemot vērā lietas apstākļus, it īpaši tiesību akta saturu, izvirzīto motīvu būtību un tiesību akta adresātu vai citu personu, uz kurām šis tiesību akts attiecas tieši un individuāli, iespējamās intereses saņemt paskaidrojumus (skat. spriedumu *OMPI*, T-228/02, minēts 158. punktā, EU:T:2006:384, 141. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 160 Lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu atbilstoši Regulai Nr. 2580/2001 pieņemšanas kontekstā tā pamatojums vispirms ir jāizvērtē, ņemot vērā šīs regulas piemērošanas lietā juridiskos nosacījumus, kas ir paredzēti šīs regulas 2. panta 3. punktā un atsauces veidā – Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. vai 6. punktā, atkarībā no tā, vai runa ir par sākotnēju vai turpmāku lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu (spriedums *OMPI*, T-228/02, minēts 158. punktā, EU:T:2006:384, 142. punkts).
- 161 Šajā ziņā Vispārējā tiesa nevar piekrist, ka pamatojums var sastāvēt tikai no vispārīga formulējuma un standartfrāzēm, kuri ir pārkopēti no Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkta un Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. vai 6. punkta redakcijas. Atbilstoši šajā spriedumā atgādinātajiem principiem Padomei ir jāmin faktiskie un tiesiskie apstākļi, no kuriem ir atkarīgs tās lēmuma juridiskais pamatojums, un apsvērumi, kas to ir pamudinājuši šo lēmumu pieņemt. Tādējādi šāda pasākuma pamatojumā ir jānorāda īpaši un konkrēti iemesli, kuru dēļ Padome uzskata, ka attiecīgajai personai ir piemērojams atbilstošais tiesiskais regulējums (skat. spriedumu *OMPI*, T-228/02, minēts 158. punktā, EU:T:2006:384, 143. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 162 Līdz ar to gan sākotnējā lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu pamatojumam, gan turpmāko lēmumu pamatojumam ir jāattiecas ne tikai uz Regulas Nr. 2580/2001 piemērošanas tiesiskajiem nosacījumiem, it īpaši uz kompetentas iestādes pieņemta valsts lēmuma pastāvēšanu, bet arī uz īpašajiem un konkrētajiem iemesliem, kuru dēļ Padome, īstenojot savu rīcības brīvību, uzskata, ka attiecīgajai personai ir jāpiemēro līdzekļu iesaldēšanas pasākums (spriedums *Sison*, T-341/07, minēts 114. punktā, EU:T:2009:372, 60. punkts).
- 163 Treškārt, runājot par Vispārējās tiesas veikto pārbaudi, tajā ir ticis atzīts, ka Padomei ir plaša rīcības brīvība attiecībā uz to, kādi apstākļi ir ņemami vērā, nosakot ekonomiskas un finansiālas sankcijas, pamatojoties uz LESD 75., 215. un 352. pantu, atbilstoši kopējai nostājai, kas pieņemta saskaņā ar kopējo ārpolitiku un drošības politiku. Šī rīcības brīvība it īpaši attiecas uz pamatotības apsvērumiem, kas ir šādu lēmumu pamatā (skat. spriedumu *Sison*, T-341/07, minēts 114. punktā, EU:T:2009:372, 97. punkts un tajā minētā judikatūra). Tomēr, lai arī Vispārējā tiesa atzīst, ka Padomei šajā jomā ir rīcības brīvība, tas nenozīmē, ka tai nav jāpārbauda šīs iestādes sniegtā atbilstošo datu interpretācija. Faktiski Savienības tiesai ir ne tikai īpaši jāpārbauda par izvirzīto pierādījumu saturisko pareizību, uzticamību un saskaņotību, bet arī jāpārbauda, vai šie pierādījumi veido visu atbilstošo datu kopumu, kas ir jāņem vērā, lai novērtētu situāciju, un vai šo pierādījumu raksturs ļauj pamatot no tiem izdarītos secinājumus. Tomēr, veicot šo pārbaudi, tā nedrīkst ar savu lietderīguma novērtējumu aizstāt Padomes lietderīguma novērtējumu (skat. spriedumu *Sison*, T-341/07, minēts 114. punktā, EU:T:2009:372, 98. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 164 Ceturtkārt, runājot par lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu terorisma jomā juridiskajiem un faktiskajiem pamatiem, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta formulējumu līdzekļu iesaldēšanas sarakstu izstrādā, pamatojoties uz precīzu informāciju vai materiāliem attiecīgajā lietā, kuri norāda, ka kompetenta iestāde pieņēmusi lēmumu par šo personu, grupu vai vienību neatkarīgi no tā, vai lieta ir par izmeklēšanas uzsākšanu vai apsūdzību saistībā ar terora akta veikšanu, mēģinājumu izdarīt terora aktu, līdzdalību šādā aktā vai tā veicināšanu, pamatojoties uz nopietniem un ticamiem pierādījumiem vai versijām, vai notiesāšanu par šādiem nodarījumiem.
- 165 Tiesa savā spriedumā *Al-Aqsa*, C-539/10 P, minēts 105. punktā (EU:C:2012:711), ir atgādinājusi, ka no Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktā ietvertās atsauces uz “kompetenta[s] iestāde[s]” lēmumu, kā arī no norādēm uz “precīzu informāciju” un “nopietniem un ticamiem pierādījumiem” izriet, ka šīs tiesību normas mērķis ir aizsargāt attiecīgās personas, nodrošinot, lai Padomes īstenotā iekļaušana strīdīgajā sarakstā notiktu, vienīgi balstoties uz pietiekami drošu faktisko pamatu, un ka minētā kopējā nostāja ir vērsta uz šī mērķa sasniegšanu, izvirzot prasību par valsts iestādes pieņemtu lēmumu (sprieduma 68. punkts). Faktiski, kā ir norādījusi Tiesa, Savienības rīcībā nav līdzekļu, lai tā pati veiktu izmeklēšanu par personas saistību ar terora aktiem (sprieduma 69. punkts).
- 166 Motīvi, ko apstrīdēto regulu pamatošanai ir konstatējusi Padome, ir jāizvērtē tieši iepriekšminēto apsvērumu gaismā.
- 167 Šie motīvi iesākas ar rindkopu, kurā Padome, pirmkārt, apraksta prasītāju kā 1976. gadā izveidotu “teroristu grupu”, kas cīnās par atsevišķu Tamilu valsti Šrilankas ziemeļos un austrumos, otrkārt, apstiprina, ka prasītāja ir veikusi “vairākus terora aktus, tostarp atkārtotus uzbrukumus civiliedzīvotājiem un viņu iebiedēšanu, biežus uzbrukumus valdības mērķiem, politisku procesu izjaukšanu, kā arī cilvēku nolaupīšanu un politiskas slepkavības”, un, treškārt, pauž viedokli, ka, “lai gan nesenā [LTTE] militārā sakāve ir būtiski vājinājusi tās struktūru, tomēr visticamāk, ka šī organizācija turpinās veikt terora aktus Šrilankā” (apstrīdēto regulu motīvu pirmā rindkopa).
- 168 Turpinājumā Padome ir sagatavojusi “ar terorismu saistītu darbību” –, kuras prasītāja ir veikusi, sākot no 2005. gada augusta līdz 2009. gada aprīlim, kā norāda tā pati, vai līdz 2010. gada jūnijam, kā ir norādīts apstrīdētajās regulās (apstrīdēto regulu motīvu otrā rindkopa), – sarakstu.

- 169 Norādījusi, ka “uz šiem aktiem attiecas Kopējās nostājas 2001/931[..] 1. panta 3. punkta (a), b), c), f) un g)] apakšpunkta nosacījumi un tie veikti ar mērķiem, kas izklāstīti tās 1. panta 3. punkta, i) un iii) apakšpunktā”, un ka “uz [LTTE] attiecas 2. panta 3. punkta ii) apakšpunkts Regulā [..] Nr. 2580/2001” (apstrīdēto regulu motīvu trešā un ceturtā rindkopa), Padome min lēmumus, ko Lielbritānijas un Indijas iestādes attiecībā uz prasītāju ir pieņēmušas 1992., 2001. un 2004. gadā (īstenošanas regulu, sākot no Īstenošanas regulas Nr. 83/2011 un beidzot ar Īstenošanas regulu Nr. 125/2014, motīvu piektā un sestā rindkopa), kā arī 2012. gadā (Īstenošanas regulas Nr. 790/2014 motīvu sestā un septītā rindkopa).
- 170 Runājot par Lielbritānijas lēmumiem un – vienīgi Īstenošanas regulas Nr. 790/2014 motīvos – Indijas lēmumiem, Padome atsaucas uz faktu, ka tie tiek regulāri pārskatīti vai ka tie var tikt pārskatīti vai apstrīdēti.
- 171 Padome no šiem apsvērumiem secina, ka “par [LTTE] ir pieņemti kompetentu iestāžu lēmumi Kopējās nostājas 2001/931[..] 1. panta 4. punkta nozīmē” (apstrīdēto regulu motīvu septītā rindkopa).
- 172 Visbeidzot, Padome “ņem vērā to, ka joprojām ir spēkā minēt[ie lēmumi], un tai ir pietiekami pierādījumi, ka joprojām ir spēkā pamatojums [LTTE] iekļaušanai [līdzekļu iesaldēšanas] sarakstā [..]” (apstrīdēto regulu motīvu astotā rindkopa). Padome no tā secina, ka prasītājam joprojām ir jāpaliek iekļautai šajā sarakstā (apstrīdēto regulu motīvu devītā rindkopa).
- 173 Vispirms ir jānorāda, ka, lai gan Padomes sagatavotajam nodarījumam sarakstam apstrīdēto regulu motīvu otrajā rindkopā, ciktāl šis saraksts pamato Padomes atzinumu par prasītājas veiktu terora aktu esamību, ir noteicoša loma, izvērtējot prasītājas līdzekļu iesaldēšanas saglabāšanas lietderīgumu, neviens no šiem nodarījumiem nav ticis pārbaudīts valstu lēmumos, uz kuriem ir atsaucies īstenošanas regulu, sākot no Īstenošanas regulas Nr. 83/2011 un beidzot ar Īstenošanas regulu Nr. 125/2014, motīvu piektajā un sestajā rindkopā un Īstenošanas regulas Nr. 790/2014 motīvu sestajā un septītajā rindkopā.
- 174 Faktiski, runājot par īstenošanas regulām, sākot no Īstenošanas regulas Nr. 83/2011 un beidzot ar Īstenošanas regulu Nr. 125/2014, visi šie nodarījumi ir vēlāki nekā šo regulu motīvos minētie valstu lēmumi. Tie tādējādi nevar būt tikuši šajos lēmumos pārbaudīti.
- 175 Tātad īstenošanas regulu, sākot no Īstenošanas regulas Nr. 83/2011 un beidzot ar Īstenošanas regulu Nr. 125/2014, motīvos, kaut gan tajos ir noteikts, ka tajos minētie lēmumi joprojām ir spēkā, tomēr nav ietverta neviena atsaucē uz nesenākiem lēmumiem un vēl jo mazāk uz šādu lēmumu motīviem.
- 176 Kad prasītāja to konfrontēja ar kritiku šajā jautājumā, Padome neuzrādīja nevienu Lielbritānijas vai Indijas iestāžu lēmumu, par kuru tai būtu pierādījumi, ka tas būtu bijis tās rīcībā īstenošanas regulu, sākot no Īstenošanas regulas Nr. 83/2011 un beidzot ar Īstenošanas regulu Nr. 125/2014, pieņemšanas brīdī, un no kura konkrēti izrietētu, ka šīs iestādes motīvos uzskaitītos nodarījumus būtu faktiski pārbaudījušas un konstatējušas.
- 177 Runājot par procesu Lielbritānijā, Padome uzrāda vienīgi apstrīdēto regulu motīvos minētos 2001. gada lēmumus. Padome neuzrāda nevienu vēlāku Lielbritānijas lēmumu un vēl jo mazāk šāda lēmuma motīvus. Tā min, augstākais, vienu *UK Treasury* 2009. gada 7. decembra lēmumu, kā arī divu 2007. un 2009. gadā iesniegtu *LTTE* lūgumu, kas attiecas uz tās svītrošanu no Lielbritānijas līdzekļu iesaldēšanas saraksta, noraidījumus, tomēr neuzrāda tos un nesniedz arī nevienu precīzu norādi par to konkrēto pamatojumu.
- 178 Attiecībā uz Indijas tiesas 2010. gada 12. novembra nolēmumu, ko Padome iesniedza stadijā, kad tā sniedza savas atbildes uz replikām, un vienu Indijas tiesas 2012. gada 7. novembra nolēmumu, kurš ir uzrādīts Padomes 2014. gada 6. februāra atbildē uz Vispārējās tiesas jautājumiem, bet nav ticis iesniegts, tie, ņemot vērā šī sprieduma 138.–140. punktā ietvertos apsvērumus, nav atbilstoši. Starp

citū un *ad abundantiam*, ir jānorāda, ka šajos nolēmumos nav minēts neviens no divdesmit četriem un vēlāk – divdesmit viena īstenošanas regulu, sākot no Īstenošanas regulas Nr. 83/2011 un beidzot ar Īstenošanas regulu Nr. 125/2014, motīvos specifiski uzskaitītā nodarījuma un tajā vēl jo mazāk par kādu no tiem ir ticis pieņemts lēmums.

- 179 Runājot par Īstenošanas regulu Nr. 790/2014, tie paši apsvērumi, kas ir izklāstīti šī sprieduma 178. punktā, attiecas uz 2012. gada Indijas lēmumiem (starp kuriem ir Indijas tiesas 2012. gada 7. novembra nolēmums), kuri pirmo reizi tika minēti šīs regulas motīvu septītajā rindkopā.
- 180 Attiecībā uz diviem Francijas – 2009. gada 23. novembra un 2012. gada 22. februāra – lēmumiem (viens pirmajā un otrs apelācijas instancē), kurus Padome ir minējusi savā atbildē uz repliku lietā T-508/11 un kuros, kā tā norāda, esot ņemti vērā daži no apstrīdēto regulu paskaidrojuma rakstā uzskaitītajiem nodarījumiem, ir jāmin turpinājumā izklāstītie apsvērumi.
- 181 Pirmkārt, šie lēmumi nav minēti apstrīdēto regulu motīvos, kuri ir pieņemti agrāk nekā atbilde uz repliku. Šis līdz ar to ir uzskatāms par novēlotu mēģinājumu norādīt pamatojumu un ir nepieņemams (šajā ziņā skat. 2103. gada 12. novembra spriedumu *North Drilling*/Padome, T-552/12, EU:T:2013:590, 26. punkts, un, 2013. gada 12. decembra spriedumu *Nabipour* u.c./Padome, T-58/12, EU:T:2013:640, 36.–39. punkts).
- 182 Otrkārt un daudz būtiskāk, šie Francijas lēmumi nav pat minēti apstrīdētajās regulās, kuras ir pieņemtas vēlāk nekā atbilde uz repliku (Īstenošanas regula Nr. 542/2012, Īstenošanas regula Nr. 1169/2012, Īstenošanas regula Nr. 714/2013, Īstenošanas regula Nr. 125/2014 un Īstenošanas regula Nr. 790/2014). Tādējādi Padome par savu ierobežojošo pasākumu “pamatojuma elementiem” nevar pasludināt valsts lēmumus, uz kuriem tā nav atsaukusies apstrīdēto regulu motīvos, kuri ir pieņemti, pirms tā ir uzzinājusi par minētajiem lēmumiem.
- 183 Šī sprieduma 180.–182. punktā paustie apsvērumi ir attiecināmi arī uz Vācijas lēmumu, kuru Padome pirmoreiz minēja tiesas sēdē.
- 184 Padome atbildē uz repliku tomēr uzsver, ka paskaidrojuma rakstos uzskaitītie nodarījumi “ir tikuši izdarīti visiem zināmajā [...] Šrilankā notikušā konflikta, kurā piedalījās prasītāja, kontekstā” un ka “šie kontekstuālie apstākļi, kuru pamatā ir publiski vispārzināmi notikumi, [tiek minēti], lai informētu noteikto preventīvo pasākumu adresāti par motīviem, ar kuriem Padome ir pamatojusi savu vērtējumu par tās radītajiem terora draudiem”. Lai pamatotu savu norādi uz “kontekstuāliem apstākļiem”, Padome min spriedumu *PMOI*, T-256/07, minēts 106. punktā (EU:T:2008:461, 90. punkts). Pamatojot savu argumentu par to, ka nodarījumi, kuros tā atzīst par vainojamu prasītāju, ir publiski vispārzināmi, Padome atsaucas uz internetā iegūtām preses publikācijām.
- 185 Padome piebilst, ka “ar šo faktisko pamatojumu nav paredzēts aizstāt iespējamu tiesas vērtējumu, kuram ir *res judicata* spēks, attiecībā [uz] šo darbību veicēju civiltiesisko vai krimināltiesisko atbildību vai to atzīšanu par vainojamiem šo darbību veikšanā, jo tāds nav šī pamatojuma mērķis”. Tā uzsver, ka “šie apstākļi bija zināmi ne vien publiski, bet tos brīdī, kad tika pieņemtas apstrīdētās regulas, ļoti labi zināja arī prasītāja”.
- 186 Šie argumenti apvienojumā ar to, ka apstrīdēto regulu motīvos nav nevienas atsauces uz kompetentu iestāžu lēmumiem, kuri būtu pieņemti nesenāk par nodarījumiem, kuros prasītāja tiek atzīta par vainojamu, un to, ka uz šiem nodarījumiem ir izdarītas atsauces, skaidri liecina par to, ka Padome apstrīdētās regulas ir pamatojusi nevis ar kompetento iestāžu lēmumos ietvertiem vērtējumiem, bet gan ar informāciju, ko tā ir ieguvusi no preses un interneta.

- 187 Tomēr, kā izriet no šī sprieduma 164. un 165. punktā atgādinātajiem apstākļiem, attiecīgo personu aizsardzībai un ņemot vērā, ka Savienībai nav pašai iespēju veikt izmeklēšanu, Kopējā nostājā 2001/931 ir prasīts, lai Savienības lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu terorisma jomā faktiskais pamats nebūtu vis fakti, kurus Padome būtu ieguvusi no preses un interneta, bet gan ar kompetentu valsts iestāžu Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē lēmumiem konkrēti pārbaudīti un konstatēti fakti.
- 188 Tikai balstoties uz šādu drošu faktisko pamatu, Padome vēlāk var īstenot plašo rīcības brīvību, kas tai ir attiecībā uz lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu pieņemšanu Savienības līmenī, it īpaši attiecībā uz lietderīguma apsvērumiem, ar kuriem šādi lēmumi tiek pamatoti.
- 189 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Padome nav ievērojusi Kopējās nostājas 2001/931 prasības.
- 190 Apstrīdēto regulu pamatojums turklāt atklāj, ka Padomes argumentācija ir pretrunā šīs kopējās nostājas prasībām.
- 191 Tā vietā, lai par faktisko pamatu savam vērtējumam izmantotu kompetentu iestāžu pieņemtus lēmumus, kuri ir tapuši, ņemot vērā konkrētus nodarījumus un rīkojoties atbilstoši tiem, pēc tam pārbaudītu, vai minētie nodarījumi tiešām ir “terora akti” un attiecīgā grupa tiešām ir “grupa” Kopējā nostājā 2001/931 ietvertu definīciju izpratnē, un, visbeidzot, uz šī pamata un izmantojot savu plašo rīcības brīvību izlemtu, iespējams, pieņemt lēmumu Savienības līmenī, Padome apstrīdēto regulu motīvos rīkojas otrādi.
- 192 Tā iesāk ar vērtējumiem, kuri patiesībā ir tās pašas vērtējumi, jau no pirmā motīvu teikuma kvalificējot prasītāju kā teroristi – tādējādi slēdzot jautājumu, kas šajos motīvos būtu jāizlemj, – un atzīstot to par vainojamu virknē vardarbīgu nodarījumu, par kuriem tā ir uzzinājusi no preses un interneta (apstrīdēto regulu motīvu pirmā un otrā rindkopa).
- 193 Šajā ziņā ir jāmin, ka ar apstākli, ka runa ir par līdzekļu iesaldēšanas saraksta pārskatīšanu, kas tādat seko agrākām pārbaudēm, nevar tikt attaisnota šī kvalifikācija, kura ir tikusi veikta no paša sākuma. Kad tiek veikta līdzekļu iesaldēšanas pasākuma pārskatīšana, neignorējot pagātņi, hipotētiski pastāv iespēja, ka brīdī, kad Padome pieņem lēmumu, attiecīgā persona vai grupa vairs nav teroriste. Tādat Padome var savu secinājumu izdarīt tikai šīs pārskatīšanas beigās.
- 194 Turpinājumā Padome konstatē, ka uz nodarījumiem, kuros tā atzīst par vainojamu prasītāju, attiecas terora akta definīcija Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē un ka prasītāja ir grupa šīs nostājas izpratnē (apstrīdēto regulu motīvu trešā un ceturtā rindkopa).
- 195 Tikai noslēdzot savus izteikumus, Padome min valstu iestāžu lēmumus (apstrīdēto regulu motīvu piektā līdz astotā rindkopa), kuri tomēr izrādās pieņemti agrāk par nodarījumiem, kuros prasītāja ir atzīta par vainojamu, vismaz, ja runa ir par īstenošanas regulām, sākot no Īstenošanas regulas Nr. 83/2011 un beidzot ar Īstenošanas regulu Nr. 125/2014.
- 196 Padome šo pēdējo minēto īstenošanas regulu motīvos necenšas attaisnot, ka, pieņemot iespējamus vēlākus valstu pārskatīšanas lēmumus vai citus kompetento iestāžu lēmumus, ir tikuši faktiski pārbaudīti un konstatēti minēto motīvu sākumā uzskaitītie nodarījumi. Tā īstenošanas regulu, sākot no Īstenošanas regulas Nr. 83/2011 un beidzot ar Īstenošanas regulu Nr. 125/2014, motīvos vienīgi min sākotnējos valstu lēmumus un, neko nepiebilstot, norāda, ka tie joprojām ir spēkā. Tikai Īstenošanas regulas Nr. 790/2014 motīvos Padome min vēlākus valsts lēmumus nekā konkrētie nodarījumi, kuros prasītāja ir atzīta par vainojamu, bet arī tajos nepamato, ka šie lēmumi, kuriem tik un tā nav nozīmes attiecībā uz šī sprieduma 138.–140. punktā ietvertajiem apsvērumiem, būtu tikuši faktiski pārbaudīti un ka tajos būtu konstatēti minēto motīvu sākumā norādītie konkrētie nodarījumi.

- 197 Šī lieta tomēr pilnīgi atšķiras no citām lietām, par kurām Vispārējā tiesā ir tikušas uzsāktas tiesvedības attiecībā uz līdzekļu iesaldēšanas pasākumiem terorisma jomā pēc Kopējās nostājas 2001/931 pieņemšanas (lietas *Al-Aqsa/Padome*, *Sison/Padome* un *People's Mojahedin Organization of Iran/Padome*).
- 198 Proti, lai gan šajās pirmajās lietās, uz kurām attiecās Savienības tiesvedības terorisma jomā, Padomes regulu faktiskais pamats bija kompetentu valsts iestāžu lēmumi, šajā lietā Padome vairs nepamatojas uz faktiem, kurus iepriekš ir izvērtējušas valstu iestādes, bet gan, pamatojoties uz presi vai internetu, izvirza pati savus patstāvīgus faktiskus atzinumus par [prasītājas] vainojamību. To darīdama, Padome pilda “kompetentās iestādes” Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē funkcijas, kuras, kā būtībā ir norādījusi Tiesa, tomēr neietilpst tās kompetencē ne saskaņā ar šo kopējo nostāju, ne Padomes motīviem.
- 199 Tātad Padome velti min (skat. šī sprieduma 184. punktu) konkrēti spriedumu *PMOI*, T-256/07, minēts 106. punktā (EU:T:2008:461, 90. punkts). Proti, šajā lietā līdzekļu iesaldēšanas motīvos, ko Padome nosūtīja *People's Mojahedin Organization of Iran* (turpmāk tekstā – “*PMOI*”), uzskaitītās darbības neizrietēja no patstāvīgiem Padomes vērtējumiem, bet gan no kompetentās valsts iestādes vērtējumiem. Kā izriet no sprieduma *PMOI*, T-256/07, minēts 106. punktā (EU:T:2008:461), 90. punkta, 2007. gada 30. janvārī attiecīgajai grupai (*PMOI*) nosūtītajā paskaidrojuma rakstā bija minēti terora akti, par kuriem esot bijusi atbildīga *PMOI*, un norādīts, ka “šo darbību dēļ kompetenta valsts iestāde ir pieņēmusi lēmumu”. *PMOI* nosūtītajos Padomes 2007. gada 30. janvāra motīvos uzskaitītos aktus tādējādi bija pārbaudījusi un šīs grupas atbildību par tiem atzinusi kompetentā valsts iestāde. To uzskaitījums, pretēji šīs lietas gadījumam, neizrietēja no patstāvīga Padomes vērtējuma.
- 200 Arī lietā T-348/07 *Al-Aqsa/Padome* Vispārējās tiesas rīcībā bija kompetentu iestāžu lēmumi, uz kuriem bija atsauces apstrīdēto regulu motīvos, un tā tos sīki analizēja. Tā secināja, ka Padome nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, atzīstot, ka prasītāja zināja, ka tās savākie līdzekļi tiek izmantoti teroristiskiem mērķiem (spriedums *Al-Aqsa*, T-348/07, minēts 105. punktā, EU:T:2010:373, 121.–133. punkts). Tādējādi faktiskais pamats, atbilstoši kuram Padome rīkojās, saskaņā ar Vispārējās tiesas konstatējumiem bija patiešām saprātīgs faktiskais pamats, kas izrietēja tieši no kompetento valsts iestāžu izdarītiem konstatējumiem. Arī no 2007. gada 11. jūlija sprieduma *Al-Aqsa/Padome* (T-327/03, EU:T:2007:211) motīvu daļas (sprieduma 17.–20. punkts) skaidri izriet, ka vērtējums, kas bija Savienības īstenotā līdzekļu iesaldēšanas pasākuma pamatā, bija aizgūts no faktu konstatējumiem, kurus nebija izdarījusi pati Padome, bet kuru avots bija kompetentu valsts iestāžu lēmumi.
- 201 Tāpat lietā T-341/07 *Sison/Padome* vērtējumi, kas bija līdzekļu iesaldēšanas pasākuma pamatā, bija aizgūti no faktu konstatējumiem, kurus nebija izdarījusi pati Padome, – to avots bija lēmumi, kuriem bija *res judicata* spēks un kurus bija pieņēmušas kompetentas valsts iestādes *Raad van State* (Valsts Padome, Nīderlande) un *Rechtbank* (tiesa, Nīderlande) (spriedums *Sison*, T-341/07, minēts 111. punktā, EU:T:2009:372, 1., 88. un 100.–105. punkts).
- 202 Ir jāpiebilst, ka, protams, apstrīdēto regulu faktiskais pamatojums, proti, nodarījumu, kuros Padome ir atzinusi par vainojamu prasītāju šajā lietā, saraksts, atkārtojot Padomes argumentu (skat. šī sprieduma 185. punktu), nav “tiesas vērtējum[s], kuram ir *res judicata* spēks”. Šim apstrīdēto regulu faktiskajam pamatojumam tomēr ir bijusi noteicoša loma attiecībā uz Padomes vērtējumu saistībā ar prasītājas atstāšanas līdzekļu iesaldēšanas sarakstā lietderīgumu, un Padome tā vietā, lai pierādītu, ka ir šo pamatojumu aizguvusi no kompetento iestāžu lēmumiem, patiesībā apliecina, ka ir pamatojusies uz informāciju, kuru ir ieguvusi no preses un interneta.
- 203 Vispārējā tiesa uzskata, ka šī pieeja ir pretrunā ar Kopējo nostāju 2001/931 ieviestajai divu līmeņu sistēmai terorisma jomā.

- 204 Kaut gan, kā ir norādījusi Tiesa, svarīgi, veicot pārskatīšanu, ir tas, vai kopš attiecīgās personas iekļaušanas līdzekļu iesaldēšanas sarakstā vai kopš iepriekšējās pārskatīšanas faktiskā situācija ir mainījusies tā, ka par šīs personas saistību ar teroristiskām darbībām vairs nevar izdarīt tādu pašu secinājumu (spriedums *Al-Aqsa*, C-539/10, minēts 105. punktā, EU:C:2012:711, 82. punkts), no kā izriet, ka Padome, attiecīgā gadījumā un īstenojot savu plašo rīcības brīvību, var nolemt atstāt personu līdzekļu iesaldēšanas sarakstā, ja faktiskā situācija nav mainījusies, bet tik un tā katrs jauns terora akts, kuru Padome, veicot šo pārskatīšanu, iekļauj savā pamatojumā, lai attaisnotu attiecīgās personas atstāšanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstā, ievērojot Kopējā nostājā 2001/931 paredzēto divu līmeņu lēmumu pieņemšanas sistēmu un tāpēc, ka Padomei nav iespējas veikt izmeklēšanu, ir jāpārbauda un lēmums par to ir jāpieņem kompetentai iestādei šīs kopējās nostājas izpratnē.
- 205 Padome un Komisija velti netieši norāda uz to, ka atsaucēs neesamībā apstrīdēto regulu motīvos uz noteiktiem kompetentu iestāžu, kuras būtu konkrēti pārbaudījušas un konstatējušas faktus, kas ir atkārtoti minēto motīvu sākuma daļā, lēmumiem esot vainojama prasītāja, kura, kā norāda Padome un Komisija, varēja apstrīdēt un kurai bija jāapstrīd attiecībā uz to īstenotie ierobežojošie pasākumi valsts līmenī.
- 206 Pirmkārt, Padomes pienākums balstīt savus lēmumus par līdzekļu iesaldēšanu terorisma jomā uz faktisko pamatu, kas ir aizgūts no kompetento iestāžu lēmumiem, izriet tieši no divu līmeņu sistēmas, kas tika ieviesta ar Kopējo nostāju 2001/931, kā ir apstiprināts spriedumā *Al-Aqsa*, C-539/10, minēts 105. punktā (EU:C:2012:711, 68. un 69. punkts). Attiecīgās personas vai grupas rīcībai nav noteicošas ietekmes uz šo pienākumu. Padomei saskaņā ar pienākumu norādīt pamatojumu, kas ir būtiska formāla prasība, savu lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu motīvos ir jānorāda kompetento valsts iestāžu lēmumi, kuros ir tikuši pārbaudīti un konstatēti teroristiskie nodarījumi, kurus tā izmanto kā faktisko pamatu pati saviem lēmumiem.
- 207 Otrkārt, ar Padomes un Komisijas argumentu ir vienīgi galīgi nostiprināts konstatējums, kurš jau tika izdarīts šī sprieduma 186. punktā un saskaņā ar kuru Padome patiesībā ir pamatojusies nevis uz kompetento iestāžu lēmumos ietvertiem vērtējumiem, bet gan uz informāciju, ko tā ir ieguvusi no preses un interneta. Šajā ziņā šķiet paradoksāli, ka Padome prasītājai pārmet, ka tā nav valsts līmenī apstrīdējusi faktiskos atzinumus par [prasītājas] vainojamību, kurus tai pašai neizdodas piesaistīt jebkādam noteiktam kompetentās iestādes lēmumam.
- 208 Visbeidzot, šis arguments šķiet vismaz problemātisks tāpēc, ka tas liek domāt, ka valstu lēmumi par līdzekļu iesaldēšanu, uz kuriem Padome, konkrēti īstenojot Kopējo nostāju 2001/931, izlemj pamatoties, paši varētu nebūt balstīti uz noteiktiem terora aktiem, ja jau attiecīgā lietas dalībiece tos nav apstrīdējusi valsts līmenī.
- 209 Padome un Komisija arī velti apstrīd pienākumu regulu par līdzekļu iesaldēšanu faktisko pamatu aizgūt no kompetentu iestāžu lēmumiem par līdzekļu iesaldēšanu tāpēc, ka šādu lēmumu neesamības gadījumā tas varot izraisīt nepamatotu personu vai grupu svītrošanu no līdzekļu iesaldēšanas saraksta. Padome un Komisija it īpaši min, ka dalībvalstīs var pastāvēt atšķirīgs pārskatīšanas laika ritms salīdzinājumā ar Savienības līmenī piemērojamo pusgada ritmu.
- 210 Pirmkārt, ir jāatkārto, ka šis konstatējums ir pretrunā tam, kas ir noteikts Kopējā nostājā 2001/931 (Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkts), kā ir apstiprināts spriedumā *Al-Aqsa*, C-539/10, minēts 105. punktā (EU:C:2012:711, 68. un 69. punkts), kurā, attiecīgo personu aizsardzībai un ņemot vērā, ka Savienībai nav pašai iespēju veikt izmeklēšanu, tiek prasīts, lai Savienības lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu terorisma jomā faktiskais pamats būtu ar kompetentu valsts iestāžu Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē lēmumiem konkrēti pārbaudīti un konstatēti fakti. Otrkārt, ir jānorāda, ka, saskaņā ar šajā kopējā nostājā paredzēto divu līmeņu sistēmu un lai nodrošinātu cīņas pret terorismu efektivitāti, dalībvalstīm regulāri ir jānosūta Padomei un šai pēdējai minētajai ir jāievāc minētajās dalībvalstīs pieņemtie kompetento iestāžu lēmumi, kā arī to motīvi.

- 211 Šī vajadzīgā kompetento iestāžu lēmumu nosūtīšana un ievākšana turklāt faktiski atbilst informācijas aprītei, kas ir paredzēta it īpaši Padomes 2007. gada 28. jūnija dokumenta 10826/1/07 REV 1 II pielikumā ietvertā dokumenta “Working methods of the Working Party on implementation of Common Position 2001/931 on the application of specific measures to combat terrorism” (Kopējās nostājas 2001/931 par konkrētu pasākumu īstenošanu cīņā pret terorismu ieviešanas darba grupas darba metodes) 2., 3., 8. un 24. punktā.
- 212 Ja, neņemot vērā šo informācijas nosūtīšanu, Padomes rīcībā nav kompetentās iestādes lēmuma par konkrētu nodarījumu, kas varētu būt terora akts, šai iestādei, tā kā tai pašai nav iespēju veikt izmeklēšanu, lai tā varētu pieņemt lēmumu, ir pienākums lūgt kompetentās valsts iestādes vērtējumu par šo nodarījumu.
- 213 Šajā nolūkā Padome var vērsties pie 28 Savienības dalībvalstīm un, konkrētāk, pie tām no šīm dalībvalstīm, kuras, iespējams, jau ir izvērtējušas attiecīgās personas vai grupas situāciju. Tā var vērsties arī pie trešās valsts, kura atbilst nosacījumiem attiecībā uz to, kā ir jābūt aizsargātām tiesībām uz aizstāvību un tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā. Attiecīgajam lēmumam, kuram saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 formulējumu ir jāattiecas uz “izmeklēšanas uzsākšanu vai apsūdzību [..], vai notiesāšanu”, nav noteikti jābūt valsts lēmumam par attiecīgās personas vai grupas iekļaušanas valsts līdzekļu iesaldēšanas sarakstā periodisku pārskatīšanu. Bet pat šajā pēdējā minētajā gadījumā tāda pārskatīšanas laika ritma esamība valsts līmenī, kas atšķiras no tā, kāds ir spēkā Savienības līmenī, nevar attaisnot, ka attiecīgā dalībvalsts atšķirīgi veic Padomes lūgto attiecīgā nodarījuma pārbaudi. Ņemot vērā gan ar Kopējo nostāju 2001/931 ieviesto divu līmeņu sistēmu, gan savstarpējos lojālas sadarbības pienākumus, kas pastāv starp dalībvalstīm un Savienību, dalībvalstīm, pie kurām Padome ir vērsusies ar lūgumu, Padomes lūgums sniegt vērtējumu un attiecīgā gadījumā kompetentas iestādes Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē lēmums par faktiskiem apstākļiem, kuri varētu būt terora akts, ir jāizpilda termiņā.
- 214 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka arguments, saskaņā ar kuru prasība par kompetentās iestādes lēmumu varētu izraisīt nepamatotu personu vai grupu svītrošanu no līdzekļu iesaldēšanas saraksta, nav pārliecinošs.
- 215 Piedevām ir jāpiebilst, ka jebkādu jaunu terora aktu neesamība konkrētajā pusgadā nekādā ziņā nenozīmē, ka Padomei būtu attiecīgā persona vai grupa jāsvītro no līdzekļu iesaldēšanas saraksta. Faktiski, kā Vispārējai tiesai jau ir bijusi izdevība konstatēt, Regulas Nr. 2580/2001 un Kopējās nostājas 2001/931 tiesību normās nav nekā, kas, pastāvot to attaisnojošiem apstākļiem, aizliegtu piemērot vai saglabāt ierobežojumus attiecībā uz personām vai vienībām, kuras agrāk ir veikušas terora aktus, lai gan nepastāv apstākļi, kas pierādītu, ka tās veic šādus aktus vai tajos piedalās šobrīd (šajā ziņā skat. spriedumu *PMOI*, T-256/07, minēts 106. punktā, EU:T:2008:461, 107.–113. punkts). Tādējādi pienākums jaunus atzinumus par [prasītājas] vainojamību terora aktos izdarīt, tikai pamatojoties uz kompetentu iestāžu lēmumiem, nekādā ziņā nav pretrunā Padomes tiesībām, pastāvot to attaisnojošiem apstākļiem, atstāt attiecīgo personu līdzekļu iesaldēšanas sarakstā pat pēc tam, kad tā ir pārtraukusi teroristisko darbību šī jēdziena vistiešākajā nozīmē.
- 216 Attiecībā uz iespējamību, kuru arī ir minējusi Padome un Komisija, ka varētu tikt pieņemti kompetento iestāžu lēmumi, kuri nebūtu saderīgi ar Savienības lēmumiem, tas nevar būt derīgs iemesls, lai apstrīdētu pienākumu attiecīgo personu un attiecīgo grupu aizsardzības interesēs Savienības lēmumu faktisko pamatu aizgūt no kompetentu iestāžu lēmumiem.
- 217 Visbeidzot, pretēji tam, uz ko netieši norāda Padome un Komisija, šāds pienākums regulu par līdzekļu iesaldēšanu faktisko pamatu aizgūt no kompetentu iestāžu lēmumiem turpretim nevar radīt risku, ka persona vai grupa tiek nepamatoti atstāta līdzekļu iesaldēšanas sarakstā.

- 218 Proti, kaut gan saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 1.–4. un 6. punktu Padomei ir liegts tās lēmuma par personas vai grupas iekļaušanu vai atstāšanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstā pamatojumā konstatēt terora aktus (tostarp mēģinājumu izdarīt terora aktus, līdzdalību šādos aktos vai to veicināšanu), par kuriem nav bijis pieņemts kompetentas iestādes lēmums (izmeklēšanas uzsākšana vai apsūdzība, vai notiesāšana), Kopējā nostājā 2001/931 nav ietverts neviens tam pielīdzināms pienākums, kas attiektos uz situāciju, kad Padome atstāj personu vai grupu līdzekļu iesaldēšanas sarakstā. Uz šo konkrētajai personai vai grupai labvēlīgo neatstāšanu sarakstā netiek attiecinātas tās pašas procesuālās prasības, pat ja vairumā gadījumu tā tiek īstenota, ņemot vērā tādus valsts līmenī pieņemtus labvēlīgus lēmumus kā lēmumi par izmeklēšanas izbeigšanu vai apsūdzības atcelšanu saistībā ar terora aktiem, attaisnošanu vai arī attiecīgās personas vai grupas svīturošanu no valsts klasifikācijas saraksta.
- 219 No šī sprieduma 209.–218. punktā minētajiem apsvērumiem izriet, ka Padome un Komisija kļūdās, apgalvojot, ka Padomes pienākums savu lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu faktisko pamatu aizgūt no kompetentu iestāžu lēmumiem var apdraudēt Savienības politiku cīņās pret terorismu jomā.
- 220 Ir jāpiebilst, ka visi šajā spriedumā izdarītie konstatējumi nepārsniedz tās ierobežotās pārbaudes apjomu, kas ir Vispārējās tiesas pienākums un kas, tomēr neietekmējot Padomes plašo rīcības brīvību, ietver procedūras ievērošanas un faktu saturiskās pareizības pārbaudi. Turklāt tieši šādi Vispārējai tiesai spriedumā *Sison*, T-341/07, minēts 114. punktā (EU:T:2009:372), bija jāpārbauda, vai paskaidrojuma rakstā *Sison* k–ga atstāšanai līdzekļu iesaldēšanas sarakstā ietvertie faktiskie apgalvojumi attiecībā uz viņu bija pienācīgi pamatoti ar faktu konstatējumiem, kas bija pilnīgi neatkarīgi izdarīti ar Nīderlandes iestāžu lēmumiem (*Raad van State* un *Rechtbank*), uz kuriem šajā pašā paskaidrojumā rakstā bija atsaukusies Padome (spriedums *Sison*, T-341/07, minēts 114. punktā, EU:T:2009:372, 87. un 88. punkts), – ko Vispārējai tiesai arī izdevās konstatēt.
- 221 Turpretim šajā lietā apstrīdēto regulu motīvos Vispārējai tiesai nav sniegtas atsauces ne uz vienu kompetentas iestādes lēmumu, ar kura motīviem tā varētu sasaistīt Padomes konstatētos faktiskos apstākļus attiecībā uz prasītāju.
- 222 Turklāt, joprojām attiecībā uz spriedumu *Sison*, T-341/07, minēts 114. punktā (EU:T:2009:372), ir jānorāda, ka Vispārējā tiesa, konstatējusi, ka Padomes regulu motīvos ietverto faktu avots patiešām bija divi Nīderlandes lēmumi, uz kuriem bija atsauces šajos pašos motīvos, tik un tā vēlāk noliedza, ka šiem Nīderlandes lēmumiem piemistu kompetentu iestāžu lēmumu raksturs, jo to mērķis nebija preventīvu vai represīvu pasākumu noteikšana pret attiecīgo personu saistībā ar cīņu pret terorismu (spriedums *Sison*, T-341/07, minēts 114. punktā, EU:T:2009:372, 107.–115. punkts).
- 223 Tātad, ja Vispārējā tiesa ir varējusi šādi noraidīt faktu konstatējumus, kurus tomēr bija izdarījušas kompetentas iestādes, kā motīvu norādot, ka šo iestāžu lēmumi nav attiekušies uz “notiesāšanu, izmeklēšanas uzsākšanu vai apsūdzībām”, tas netieši norāda uz to, ka tā šajā lietā preses publikācijām – katrā ziņā tādām, kas nav minētas apstrīdēto regulu motīvos, – nevar piešķirt procesuālo un pierādījumu statusu, kāds Kopējā nostājā 2001/931 ir paredzēts vienīgi kompetento iestāžu lēmumiem.
- 224 Visbeidzot, Vispārējā tiesa uzskata, ka ir lietderīgi uzsvērt sniegto pamattiesību garantiju nozīmīgumu šajā kontekstā (skat. secinājumus Francija/*People’s Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, Krājums, EU:C:2011:482, 235.–238. punkts).
- 225 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, no kuriem izriet, pirmkārt, ka Regula Nr. 2580/2001 ir piemērojama bruņotu konfliktu gadījumiem un, otrkārt, ka Padome ir gan pārkāpusi Kopējās nostājas 2001/931 1. pantu, gan arī –, tā kā pamatojumā nav atsauces uz kompetentu iestāžu lēmumiem, kas attiecas uz nodarījumiem, kuros prasītāja ir tikusi atzīta par vainojumu, – nav ievērojusi pienākumu norādīt pamatojumu, apstrīdētās regulas ir jāatceļ, ciktāl tās attiecas uz prasītāju.

- 226 Vispārējā tiesa uzsver, ka šī atcelšana, kas notiek būtisku procesuālu iemeslu dēļ, nenozīmē, ka ir ticis veikts jebkāds jautājuma par prasītājas kvalifikāciju par teroristu grupu Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē izvērtējums pēc būtības.
- 227 Attiecībā uz šīs atcelšanas iedarbību laikā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 60. panta otro daļu, atkāpjoties no LESD 280. panta, Vispārējās tiesas lēmumi, ar kuriem tiek atcelta regula, stājas spēkā tikai pēc šo statūtu 56. panta pirmajā daļā minētā apelācijas termiņa beigām vai, ja šajā termiņā iesniegta apelācija, pēc tās noraidīšanas. Padomes rīcībā tātad katrā ziņā ir vismaz divu mēnešu ilgs termiņš, kuram, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu, ir jāpieskaita desmit dienas, sākot no šī sprieduma paziņošanas, lai novērstu konstatētos pārkāpumus, vajadzības gadījumā nosakot jaunu ierobežojošu pasākumu attiecībā uz prasītāju.
- 228 Tomēr, pamatojoties uz LESD 264. panta otro daļu, Vispārējā tiesa var uz laiku atstāt spēkā atceltā tiesību akta sekas (šajā ziņā skat. spriedumu *Kadi* un *Al Barakaat International Foundation*/Padome un Komisija, minēts 128. punktā, EU:C:2008:461, 373.–376. punkts, un 2011. gada 16. septembra spriedumu *Kadio Morokro*/Padome, T-316/11, EU:T:2011:484, 39. punkts).
- 229 Šīs lietas apstākļos Vispārējā tiesa uzskata, ka, lai novērstu nopietna un neatgriezeniska ierobežojošo pasākumu efektivitātes apdraudējuma risku, tajā pašā laikā ņemot vērā attiecīgā ierobežojošā pasākuma ievērojamo ietekmi uz prasītājas tiesībām un brīvībām, saskaņā ar LESD 264. pantu Īstenošanas regulas Nr. 790/2014 sekas ir jāatstāj spēkā trīs mēnešu ilgā laika posmā no šī sprieduma pasludināšanas.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 230 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Padomei spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītājas prasījumiem.
- 231 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai dalībvalstis un iestādes, kas iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Līdz ar to Nīderlandes Karaliste, Apvienotā Karaliste un Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta paplašinātā sastāvā)

nospiež:

- 1) atcelt Padomes 2011. gada 31. janvāra Īstenošanas regulu (ES) Nr. 83/2011, 2011. gada 18. jūlija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 687/2011, 2011. gada 22. decembra Īstenošanas regulu (ES) Nr. 1375/2011, 2012. gada 25. jūnija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 542/2012, 2012. gada 10. decembra Īstenošanas regulu (ES) Nr. 1169/2012, 2013. gada 25. jūlija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 714/2013, 2014. gada 10. februāra Īstenošanas regulu (ES) Nr. 125/2014 un 2014. gada 22. jūlija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 790/2014, ar ko īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar ko atceļ Īstenošanas regulu (ES) Nr. 610/2010, Īstenošanas regulu (ES) Nr. 83/2011, Īstenošanas regulu (ES) Nr. 687/2011, Īstenošanas regulu (ES) Nr. 1375/2011, Īstenošanas regulu (ES) Nr. 542/2012, Īstenošanas regulu (ES) Nr. 1169/2012, Īstenošanas regulu (ES) Nr. 714/2013 un Īstenošanas regulu (ES) Nr. 125/2014, ciktāl šie tiesību akti attiecas uz *Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE)*;

- 2) **Īstenošanas regulas Nr. 790/2014 sekas tiek atstātas spēkā trīs mēnešus no šī sprieduma pasludināšanas;**
- 3) **Eiropas Savienības Padome sedz savus, kā arī atlīdzina *LTTE* tiesāšanās izdevumus;**
- 4) **Nīderlandes Karaliste, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste un Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

Dehousse

Wiszniewska-Białecka

Buttigieg

Collins

Ulloa Rubio

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2014. gada 16. oktobrī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Lietas rašanās fakti un tiesvedība	2
Lietas dalībnieku prasījumi	5
Juridiskais pamatojums	5
Par pirmo pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 2580/2001 nepiemērojamību konfliktam starp prasītāju un Šrilankas valdību	5
Lietas dalībnieku argumenti	5
Vispārējās tiesas vērtējums	7
Par trešo pamatu, kas attiecas uz to, ka nav kompetentas iestādes pieņemta lēmuma	11
Lietas dalībnieku argumenti	11
Vispārējās tiesas vērtējums	13
Par ceturto un sesto pamatu apvienojumā ar otro pamatu	19
Lietas dalībnieku argumenti	19
Vispārējās tiesas vērtējums	20
Par tiesāšanās izdevumiem	29